

MET EXTRA BIJLAGE

40 jaar Veto

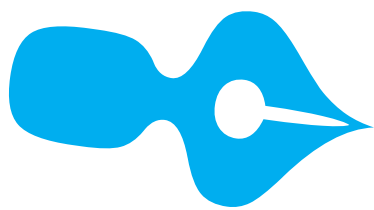
Vetostichter Kris Van Bouchout

Stef Wauters (vtm) en Walter Pauli (Knack)

40 jaar anekdotes

De geschiedenis en het belang van Veto

De spelling-Geerts



veto



1974  2014

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

week van 31 maart 2014 jaargang 40 nummer 20
veto.be  /vetoleuven  @veto_be 

Fakbar HdR doet deuren dicht 15

Interview Meyrem Almaci 4-5

Interview Elisabeth Meuleman 3

Björn Soenens over Obama 6

VANAF VOLGEND JAAR VAKKENPAKKET EN KANTOREN MET EXPERTS

KU Leuven wil van studenten ondernemers maken

De KU Leuven wil volgend jaar een aanbod lanceren om studenten aan te zetten tot ondernemen. Er komt een ondernemersruimte met experts en een speciaal vakkenpakket.

JENS CARDINAELS

De KU Leuven wil volgend jaar een aanbod lanceren dat ondernemen door studenten aanmoedigt. "We willen een pakket van ongeveer 15 studiepunten samenstellen van vakken die te maken hebben met ondernemen," vertelt Luc Sels, de decaan van de fa-

culteit Economie en Bedrijfskunde. Hij is een van de initiatiefnemers. "De vakken zullen gebundeld worden in een creditcontract. Studenten van alle faculteiten kunnen het pakket volgen."

Er komt ook een zogenaamde incubator. "Dat is een ruimte waarin de studenten-ondernemers kunnen werken," aldus Sels. "Ze kunnen er poten-

tiële klanten en sponsors ontvangen. Bovendien kunnen ze er begeleiding krijgen. Dat kan gebeuren door professoren, maar we mikken nog meer op actieve ondernemers."

Er is al plaats gevonden voor de incubator. Twee ruimtes in de bibliotheek van de faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen werden vrijgemaakt. "Ook in Heverlee zullen we ruimte creëren. Verder willen we een tijdelijke ruimte voorzien in het leercentrum Agora. Op termijn willen we een huis van de student-ondernemer maken op een gecentraliseerde plaats," vertelt Sels.

Lees verder op pagina 4

"Studenten kunnen begeleid worden door professoren, maar we mikken nog meer op actieve ondernemers"

LUC SELS, DECAAN ECONOMIE EN BEDRIJFSWETENSCHAPPEN

Veto op iPad

Lees Veto op de intuïtieve iPad-app. Speciaal aangepast aan uw tablet-pc



GROEP T

INTERNATIONALE ENGINEERING SCHOOL
KU LEUVEN

www.kuleuven.be/atgroepT

Debat

Opinie

Splinter

Beiaardwaanin

De ganse wereld is gek geworden. Stijn Meuris zong dat jaren geleden al. U en uw medestudenten gaven mij de afgelopen week de ultieme bevestiging. Aanleiding? De complete hysterie rond de Beiaardcantus. Een prachtig evenement, daar niet van, maar voor de taferelen die in de marge daarvan verschenen, was geen wenkbrauw zo groot om naar behoren te fronsen.

Ten eerste was er de controversiële ticketverdeling. Organisator LOKO stelde voor om, net als in het verleden, de 3.500 tickets te verdelen conform de stemmen die de kringen hebben in de Algemene Vergadering van de studentenkoepel. Drie jaar geleden leidde dat al tot veel gedoe, met als gevolg vriendjespolitiek en verwijten over en weer. Dat was dit jaar niet anders. Maar de studentenkoepel kan daar niet verantwoordelijk voor geacht worden: zij maakte de keuze om op democratische wijze iedereen de kans te geven een kaartje te bemachtigen. LOKO hield ook 500 tickets achterwege voor vrije verkoop. *Fair enough.*

Dat de vraag groter dan het aanbod is, is op zich het probleem niet. We leven ook in tijden waarop tickets voor massaconcerten in een mum van tijd uitverkocht raken. Dat brengt soms frustratie teweeg, als de servers van de verkoopsite plat liggen bijvoorbeeld. Maar de verdeling door de verschillende kringen sloeg echt alle records. Zij zagen er een ideale manier in om op korte termijn veel nieuwe likes te scoren op Facebook. Via sociale media zouden zij dan, door tips, de plaats van verkoop aankondigen. Je kwam ze pas te weten als de verkoop effectief startte. De stoel van *1000 Zonnen* in Leuven, maar dan met honderden hongerige honden op eenzelfde prooi.

Gevolg? Taferelen alsof het om voedselbonnen ging. Duwen, trekken, fietsen in het midden van de weg. Eén jongen brak zelfs zijn pols in de stormloop. Stellen de initiatiefnemers: "Wij zijn niet verantwoordelijk." Bravo! Gaat u dan maar voor een bank werken later.

Donderdag dan: de vrije verkoop. Wat doet LOKO? Krak hetzelfde! Bonus: iedereen die enige kennis heeft van hoe je aan de universiteit lokalen reserveert, wist uren voor de verkoop al waar de geheime locatie zou zijn. Waterdicht systeem dus, dat met die tips op Facebook. Terwijl het gewoon ook *old school* kan: onder meer de Psychologische Kring en VTK verkochten hun kaarten aan hun secretariaat op een aangekondigd uur. Studenten gingen er uren kamperen, presidiumleden stonden mee in de rij. Zo leerden ze die namiddag meteen ook de liederen kennen met wie ze woensdag gaan cantussen.

Als uitloper is er nog de zwarte markt. "Kunnen we niks aan doen," klinkt het laconiek. Excuseer? Ooit van digitale loting gehoord, waarbij studenten gewoon met hun studentnummer kunnen inschrijven? At random kan de computer dan gelukkige winnaars kiezen, die hun studentkaart moeten tonen aan de ingang. Een vrij waterdicht systeem. En anders gewoon 3.500 tickets verkopen vanaf maandagochtend, 9 uur, in de Universiteitshallen. Weg vriendjespolitiek, weg waanzinnige taferelen op leven en dood. Voor sommigen een lange nacht, maar dat is het waard. Honger, of in dit geval dorst, is de beste saus.

PIETER ROMBOUTS

Een Splinter bevat de persoonlijke mening van de schrijver. Hij bevat niet de mening van de redactie.

#vetodebat

Moeten de tickets voor de Beiaardcantus op een andere manier worden verdeeld?

Lange wachtrijen, stormlopen en gebroken ledematen. De verkoop van de tickets van de Beiaardcantus verliep niet ideaal. Bovendien hielden enkele presidia kaarten achter voor zichzelf, terwijl organisator LOKO dat niet

WOU. PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

VTK-preses Robin Ska

"Het is gemakkelijker om de kaarten door LOKO (*de koepel boven de studentenkringen, red.*) te laten verdelen, want het is een evenement voor alle studenten. Ik denk dat het de enige optie is om discussies tussen de kringen te vermijden."

"Maar geen enkel systeem is volledig eerlijk. Als je bijvoorbeeld een online inschrijvingssysteem hebt dan heb je het probleem dat iedereen met zelfs een beetje interesse zich zal inschrijven. Het zelfde probleem is er bij een loting."

"Het voordeel van een kaartenverkoop is dat mensen moeite moeten doen om te komen aanschuiven."

"Ik begrijp kringen die vinden dat hun presidiumleden voorrang moeten krijgen. Meestal zijn presidiumleden die mensen die heel hard actief zijn in het studentenleven. Maar VTK vindt dat de Beiaardcantus een evenement is voor alle studenten. Studenten zetten zich ook op andere manieren in. We hebben onze kaarten dan ook gewoon verkocht aan alle leden."

LBK-preses Hannes Van Eynde

"LBK vindt niet dat de Beiaardcantus voor elke student van Leuven moet worden georganiseerd. Wij vinden dat de Beiaardcantus de kers op de taart zou moeten zijn voor studenten die al enkele jaren actief zijn in het studentenleven. Dat zijn de studenten die al gecantust hebben en er van genieten om te cantussen."

"Het is verkeerd dat er nu zo'n hype wordt gecreëerd rond de Beiaardcantus. Er zijn studenten die vijf jaar geen interesse hebben gehad in een cantus en nu wel plots per se naar de Beiaardcantus moeten. Naar onze mening zorgt de huidige ticketverdeling er niet voor dat die studenten de Beiaardcantus kunnen meemaken."

"Het grootste deel van de cantussers van LBK zit in het presidium. Daarom hebben wij er geen problemen mee om dezelfde regel toe te passen als bij al onze normale cantussen: één derde van de kaarten wordt voorbehouden voor presidiumleden."

"Omdat wij al onze leden een kans willen geven op een kaart, hebben wij ervoor gezorgd dat onze ticketverkoop als een van de laatste wordt georganiseerd. Leden die nog geen ticket hadden konden nog altijd bij ons terecht."



VRAAG VAN DEZE WEEK

GEEN VETODEBAT WANT OOK GEEN VETO!

Discussieer hierover mee op [Facebook.com/vetoleuven](https://www.facebook.com/vetoleuven) en [Twitter.com/veto_be](https://twitter.com/veto_be)

Onderwijs

De Commissie

ELISABETH MEULEMAN (GROEN)

In De Commissie worden in de aanloop naar de verkiezingen van 25 mei de Vlaamse Parlementsleden geïnterviewd die in de commissie Onderwijs zitting hebben.

“Groen wil 800 miljoen euro meer voor onderwijs”

Vlaams Parlements lid Elisabeth Meuleman en haar partij Groen willen 800 miljoen euro extra investeren in het onderwijs. Ze wil bedrijven ook verplichten om werknemers bij te scholen, want het huidige beleid rond levenslang leren werkt volgens haar niet.

Verkiezingen

JENS CARDINAELS

“Ik zou graag minister van Onderwijs worden,” zei Elisabeth Meuleman (Groen) enkele maanden geleden in een artikel dat nog steeds aan de muur van haar kantoor hangt. “Mijn medewerkers hebben het er gehangen,” zegt het lid van de commissie Onderwijs van het Vlaams Parlement lachend. “Wat ik er eigenlijk mee wilde zeggen is: onderwijs is belangrijk. De post mag niet opnieuw worden opgevuld door iemand die gekozen wordt omdat hij Brusselaar is.”

Daarmee verwijst u naar de huidige minister Pascal Smet (sp.a). Geen fan van hem?

Elisabeth Meuleman: «Op het vlak van onderwijs is er de afgelopen jaren niet veel gebeurd. De werkdruk in het hoger onderwijs neemt toe, studenten kiezen nog steeds voor de verkeerde studierichting, de aula's zijn overvol...»

Waarom is Smet er niet in geslaagd om die problemen aan te pakken?

Meuleman: «Smet was voor zijn ministerschap vooral met Brussel bezig. Onderwijs was niet zijn eerste keuze. Dat hebben we gevoeld.»

«Hij wou meteen heel veel doen. Maar hij kan niet goed luisteren en een draagvlak creëren. De associaties (samenwerkingen tussen universiteiten en hogescholen, red.) en de Mieke Van Heckes (de topvrouw van het katholiek onderwijs, red.) van deze wereld slagen erin om hun ding te doen. Iemand uit de onderwijswereld zei me ooit: “Voor Pascal Smet telt maar één ding: Pascal Smet zelf.” (lacht)»

Zuilgebonden

Zijn onderwijsministers niet sowieso onderhevig aan de macht



Kwong Gueng To

van de machtsblokken van het onderwijs?

Meuleman: «Andere onderwijsministers konden beter overweg met de spelers uit het onderwijsveld. Als je aan aankondigingspolitiek doet, krijg je het onderwijsveld tegen je. Zo krijg je niks meer gedaan.»

«Wij probeerden tegengas te geven aan de machtsblokken. Maar de on-

der de loop neemt, zodat kan worden bekeken waar efficiëntiewinst kan worden geboekt door meer samenwerking en minder concurrentie.»

Vindt u, zoals sommige rectoren, dat vijf universiteiten te veel zijn voor Vlaanderen?

Meuleman: «Moeten de vijf universiteiten alles aanbieden? Nee. Ze

ken op innovatie en nieuwe technologieën.»

En kan ze dat met haar huidige capaciteit?

Meuleman: «Daar kan ik nu niet zomaar ja of nee op antwoorden. (lacht)»

De Vlaamse regering bestaat uit CD&V, sp.a en de N-VA. Hoe heeft dat het onderwijs beïnvloed?

Meuleman: «Zonder de N-VA zouden de taalregels soepeler zijn en zou er meer internationalisering zijn. Maar er zou ook meer aandacht zijn voor diversiteit in het hoger onderwijs. Nu gaat er veel talent verloren. Er is wel het aanmoedigingsfonds (dat dient om minderheidsgroepen aan te trekken, red.), maar daar wordt weinig resultaat mee geboekt.»

In haar sociaal-economisch plan Vlaanderen in Actie zegt de Vlaamse regering in te zetten op levenslang leren. Heeft ze dat voldoende gedaan?

Meuleman: «Vlaanderen scoort erg slecht op levenslang leren. De cijfers stonden onlangs in de krant. Werknemers moeten meer de kans krijgen om zich bij te scholen en te heroriënteren. Dat is essentieel als je mensen langer aan het werk wilt houden.»

Hoe zou u levenslang leren populairder maken als u in de regering zat?

Meuleman: «Sensibiliseren is één ding, maar er ligt een grote verant-

woordelijkheid bij de werkgevers. We willen bedrijven verplichten om hun personeel binnen de werkuren een aantal dagen bij te scholen.»

800 miljoen

Het hoger onderwijs wil meer geld en u steunt die vraag. Waar gaat u geld vandaan halen?

Meuleman: «Ons verkiezingsprogramma wordt deze week voorgesteld. Ik kan je nu al verklappen dat we daarin ongeveer 800 miljoen euro extra voor onderwijs voorzien. Dat betekent dat we keuzes moeten maken, want het geld moet ergens vandaan komen. Ik ga nog niet verklappen van waar, maar we kiezen minder voor wegenbouw, logistiek en dergelijke.»

Is een verhoging van het inschrijvingsgeld voor jullie een optie?

Meuleman: «We willen het niet op voorhand uitsluiten. We moeten het bestuderen. Maar onderzoek van het HIVA (het Onderzoeksinstituut voor Arbeid en Samenleving, red.) stelde dat als het inschrijvingsgeld laag is, de mensen die na het middelbaar gaan werken een minder verdienen, heel veel betalen voor wie langer studeert en meer zal verdienen. Dat is voor een stuk asociaal. Als een verhoging van het inschrijvingsgeld door anderen op tafel wordt gelegd, willen wij dat zeker sociaal corrigeren door een verhoging van de studiebeurzen.»

“We willen bedrijven verplichten om hun personeel binnen de werkuren een aantal dagen bij te scholen”

derwijsnetten werden versterkt. Ook de associaties zijn altijd maar verder versterkt. Ze werken niet regionaal, maar zuilgebonden en nationaal.»

U doelt op de Associatie KU Leuven, die een mastodont is tegenover de andere associaties. Zou u haar macht breken als minister van Onderwijs?

Meuleman: «Dat is moeilijk, maar we willen ernaar streven. We willen dat het rekenhof de financiering van de universiteiten en hogescholen on-

moeten mikken op hun niche en meer samenwerken, zodat ze elkaar minder beconcurreren.»

De Universiteit Hasselt wil uitbreiden. Daar staan andere universiteiten niet om te springen. Moet de UHasselt in toom worden gehouden?

Meuleman: «De UHasselt mag er van mij zijn. In Limburg is er momenteel nood aan innovatie. Zeker nu Ford Genk sluit. Laat ons Limburg de middelen geven om te mik-

Onderwijs

KU Leuven wil van studenten ondernemers maken

Vervolg voorpagina

Alle studenten kunnen meedoen, zegt Koenraad Debackere. Hij is het hoofd van KU Leuven Research and Development. Hij is ook betrokken bij de ontwikkeling van het ondernemersprogramma. "Maar we gaan ervan uit dat een student die naar de incubator komt, een idee heeft. Het idee zal niet a priori goed- of afgekeurd worden door de experts. Ze starten wel een proces op waarin project per project samen met de student wordt bekeken welke begeleiding er nodig is."

"Pas afgestudeerde studenten kunnen nog een tijd rekenen op ondersteuning," zegt Debackere. "De universiteit bekijkt nu hoe lang begeleiding kan blijven doorgaan."

Het universiteitsbestuur en de faculteiten zijn het idee niet ongenegen. "We willen ondernemende studenten ondersteunen met een goede opleiding," zegt Rik Gosselink, de vicerector Studentenbeleid van de KU Leuven. "Het plan werd enkele weken geleden besproken op een overleg tussen de decanen. Het werd warm ontvangen. Binnenkort ligt het plan voor op het Gemeenschappelijk Bureau (*van onder andere de rector en de vicerectoren, red.*). Het is niet zomaar een ideetje. Het is de bedoeling om het programma volgend jaar al te lanceren."

Statuut

Een apart statuut voor studenten-ondernemers, zoals aan de UGent, komt er aan de KU Leuven vooralsnog niet. "We moeten eerst een goed aanbod met een goede ondersteuning uitbouwen," vindt Sels. "Nadien kan er worden nagedacht over een apart statuut. Dat zou bijvoorbeeld kunnen bepalen dat studenten-ondernemers hun examens meer kunnen spreiden. Maar mogelijk biedt het al bestaande statuut van werkstudenten een oplossing."

Christophe Vanhoutte, als student betrokken bij studenten-ondernemersinitiatieven aan de Associatie KU Leuven en aan de hogeschool HUB-KAHO, juicht het initiatief toe, al heeft hij enkele kritische bemerkingen. "Ik ben een voorstander van een statuut voor studenten-ondernemers. Dat geeft volgens mij meer erkenning dan het certificaat dat de KU Leuven wil uitreiken nadat een student een ondernemersvakkenpakket heeft opgenomen."

"Ik stel me vragen bij het feit dat het vakkenpakket bovenop de reguliere opleiding van studenten komt," zegt Vanhoutte. "Gaan studenten echt 75 studiepunten opnemen en daarbovenop nog eens ondernemen? Dat zal interessant zijn voor studenten die eens willen proeven van het ondernemerschap, maar de echte ondernemers zullen er niet warm voor lopen. Het is beter om de 15 studiepunten te laten indalen in bestaande masters."

De Studentenraad KU Leuven staat open voor ondersteuning van studenten-ondernemers. "We zijn benieuwd naar de definitieve plannen," aldus voorzitter Claudia Löwik.

Aflossing van de wacht

"Met de groenen hadden we

"Niet links, niet rechts, maar averechts," noemt Meyrem Almaci (Groen) haar partij. Die heeft alvast de wind in de zeilen in de peilingen. Wij confronteerden haar met Gert-Jan Abrams, Leuvens voorzitter van Jong Groen.

SAM RIJNDERS

Tot haar eigen verbazing heeft sp.a de legalisering van cannabis opgenomen in haar programma. Hoe denken de groenen eigenlijk over het groene goedje?

Gert-Jan Abrams: «Wij zijn voor legaliseren, maar gaan daar niet voor strijden tijdens deze campagne. Na de verkiezingen willen we een maatschappelijk debat met alle betrokken actoren.»

Is dat debat al niet een hele tijd bezig? Prominente professoren stelden een heus cannabisplan op en het regent opiniestukken.

Meyrem Almaci: «Er is veel desinformatie. Wij zien dit als een gezondheidskwestie: we moeten ons als samenleving afvragen of legalisering daarbij helpt. De THC-waarden (*THC is de actieve stof in marihuana, red.*) zijn fel gestegen de voorbije jaren, ook omdat het in de schemerzone zit. Maar dat heeft een impact op de gezondheid. Samen met experts moeten we kijken of dit nog een softdrug is.»

«Wat alvast niet helpt, zijn de GAS-boetes die het Antwerpse stadsbestuur oplegt aan iedereen die een joint opsteekt. Dat dient vooral om de kas van Antwerpen te spijsen, niet om aan preventie te doen. Daar bespaart men juist op. In het buitenland komt men terug op die *war on drugs* en voert men een sereen debat. Hier voert men het debat over de hoofden van jongeren heen en rollen voor- en tegenstanders met de spierballen.»

Abrams: «Alle leden van Jong Groen hebben samen onze speerpunten bepaald. Mocht het thema echt leven, dan was het wel naar boven gekomen.»

Degoutant

Jeugdwerkloosheid is ongetwijfeld wel een van die speerpunten. Zelfs universiteiten zijn niet meer zeker van een baan.

Abrams: «Goh, het is geen letterlijk speerpunt voor Jong Groen. We zetten wel in op een onderwijsvorming om de jeugdwerkloosheid aan te pakken.»

Almaci: «Natuurlijk besteden wij aandacht aan jeugdwerkloosheid: één op vijf Vlaamse jongeren is werkloos. Ontzettend veel, zeker in vergelijking met onze buurlanden. Gert-Jan heeft gelijk: vooral laaggeschoolde jongeren vinden moeilijk werk. We moeten ons onderwijs dringend hervormen om de uitval van jongeren zonder diploma aan te pakken. De Vlaamse regering is echter verزند in een degoutant spelletje op kap van jongeren. Is er nu een hervorming of niet?»

«Op de arbeidsmarkt worden laaggeschoolde jongeren bovendien nog het slechtst begeleid van iedereen. Monica De Coninck (*federaal minister van Werk (sp.a), red.*) zou 10.000 stageplaatsen voorzien voor jongeren. Daarvan hebben

"Waarom in godsnaam een minister van Werk als hij geen jobs kan creëren?"

MEYREM ALMACI

"De centropartijen zijn wanhopig een smoel aan het zoeken, want het was één grijze massa"

MEYREM ALMACI

de bedrijven er maar 600 ingevuld. Toch hallucinant? Philippe Muyters (*Vlaams minister van Werk (N-VA), red.*) zou er 4.500 voorzien, maar komt maar aan 1.000 en een klets. Zijn middelen gaan bovendien voornamelijk naar hogeschoolde schoolverlaters. Toen wij hem daarover ondervroegen in het Vlaams Parlement, zei hij dat hij weinig kon doen. Het is niet aan hem om jobs te creëren. Waar zijn we in godsnaam mee bezig? Waarom hebben we dan nog een minister van Werk?»

«De algemene teneur van het beleid is "eigen schuld, dikke bult". Men negeert fundamentele cijfers: er zijn nu eenmaal te weinig jobs. Men hamert alleen maar op de eigen verantwoordelijkheid van jongeren. De Coninck zou bedrijven verplichten stageplaatsen in te richten als ze dat niet spontaan doen. Waarom doet ze dat dan niet? Waarom vragen we niet meer engagement van bedrijven? Ik wil zeker niet diaboliseren, maar nu diaboliseren we de jongeren.»

«Het is geen verloren generatie, want steeds meer jongeren nemen het heft in eigen handen. Maar de overheid mag niet langs de zijlijn toekijken hoe jongeren ploeteren. Beide ministers kankeren nu



op elkaar en geen van beiden doet zijn job. Dat is schrijnend en wraakroepend.»

Abrams: «Een perfecte redevocering waar ik niets aan kan toevoegen. (*lacht*)»

Almaci: «Tja, ik ben nog voorzitter van Jong Groen geweest. Op zo'n momenten komt dat boven.»

In zijn boek *Beter ziet jullie voorzitter Wouter Van Besien er geen graten in om de uitkering af te nemen van wie "na een jaar werkloosheid voldoende kansen heeft gekregen en die niet heeft willen grijpen". Klinkt verdacht veel als het neoliberale discours van eigen verantwoordelijkheid waar u nu tegen ageert.*

Almaci: «Waarom zouden wij tegen verantwoordelijkheid zijn? Als we dat niet zeggen, verwijt men ons een pamperebeleid. Zeggen we dat wel, dan is men verbaasd. Maar verantwoordelijkheid moet langs twee kanten komen. Nu wordt die continu misbruikt en is het een schaamlapje om als overheid niets te doen.»

«Partijen zoals Open Vld en de N-VA eisen een resultaatsverbintenis van werkzoekenden, maar wij vinden dat iedereen die een inspanning levert - wat de overgrote meerderheid doet! - een vergoeding verdient. Anders zet je ze op het leefloon waar ze bovendien

Sociaal

MEYREM ALMACI (GROEN) EN GERT-JAN ABRAMS (JONG GROEN)

In Aflossing van de wacht confronteren we politieke jongerenverenigingen met hun volwassen broertje.

de autosector kunnen redden”



Kwong Gueng To

al helemaal geen begeleiding meer krijgen. Compleet contraproductief. Je stoot mensen in de armoede. Eigenlijk geef je ze op.»

«Door de bankencrisis hebben mensen stilaan door hoe onrechtvaardig dat neoliberale discours is. De verantwoordelijken ontspringen de dans, maar zij krijgen altijd te horen dat het hun eigen schuld is en mogen nog opdraaien voor de kosten ook. Het dossier wordt vaak op z'n techniciteit gespeeld, om mensen het gevoel te geven dat het voor hen te ingewikkeld is. Deze crisis betekende voor de traditionele partijen en de N-VA een doofpotoperatie: alles terug bij het oude. Ondertussen groeit de ongelijkheid.»

John Crombez (sp.a) stelde vorige week in deze krant nochtans dat de ongelijkheid hier niet is toegenomen, ondanks de crisis en in tegenstelling tot vele andere landen. De verdienste van een regering met socialisten, meent hij.

Almaci: «(lacht) Het is in ieder geval de verdienste van socialisten dat er deze legislatuur een loonstop was en dat er gemorrel is aan de index. De staatssecretaris voor Fraudebestrijding (John Crombez, red.) hangt bovendien af van een CD&V-minister van Financiën en een Open Vld-minister van Justitie die zijn werk allesbe-

halve vergemakkelijken. De groten kunnen hun fraudezaken gewoon afkopen. De rode draad van deze regering is dat ze de groten laat begaan en de kleintjes zwaar laat betalen. In hun uitkeringen is er gesnoeid en hun loon is niet gestegen. Deze regering is asociaal. Ze voelt de hete adem van N-VA in de nek, terwijl die juist hetzelfde over die zaken denkt.»

Averechts

Bij de socialisten horen we vooral hoe deze verkiezingen een strijd van rechts tegen links zijn. “Een sociaal bloedbad dreigt”, waarschuwde Elio Di Rupo ons.

Abrams: «Door te polariseren bewijst sp.a vooral dat ze schrik heeft van andere linkse partijen die aan haar kiezers komen peuzelen. Daarom is het ideologisch alle hens aan dek. Groen grijpt daarentegen niet terug naar haar ecologische *core business*, maar heeft ook een sociaal verhaal.»

Almaci: «Wij hebben onze ideologie om te beginnen nooit verlaten. De centumpartijen zijn wanhopig een smoel aan het zoeken, want het was één grijze massa. Allemaal inwisselbaar. Je moet maar eens kijken naar wie van welke partij naar een andere is overgelopen: soms kan je niet meer volgen. Wij hebben onze ideologie consequent uitge-

dragen de voorbije jaren, de rest moet ze bij wijze van spreken opnieuw uitvinden.»

Voelen jullie dan niet de druk van PVDA+? In de Antwerpse gemeenteraad haalde radicaal-links vanuit het niets evenveel zetsels als Groen.

Almaci: «Wij delen veel van hun verantwoordiging, maar hebben andere oplossingen. Wij zijn heel duidelijk een groene partij, want sociaal en groen gaan meer dan ooit samen. Vooral sp.a voelt die druk: de verwaarlozing van hun basisprincipes wreekt zich.»

Abrams: «Ik ken de Antwerpse situatie niet, maar in Leuven bestaat PVDA+ vooral uit actievoerders. Wij zijn anders.»

Almaci: «Niet links, niet rechts, maar averechts. Ons antwoord is niet de nationalisering van alle banken en energiebedrijven, zoals PVDA+ wil. Met de hand op het hart durf ik te zeggen dat wij meer ervaring en realistische oplossingen hebben. In heel wat bestuurscolleges maken wij het verschil. De metamorfose van Mechelen is onvoorstelbaar. Vergelijk dat met Antwerpen, waar koning auto regeert en men terugkeert naar de jaren tachtig.»

Hoe belangrijk blijft dat ecologisme voor jullie? Neem de klimaatproblematiek: voor

de eerste keer in mensenheugenis zal de noordpool binnen enkele jaren ijsvrij zijn. Toch hoor je er niemand over.

Abrams: «Ons wel. Een Europees bindend klimaatakkoord is een speerpunt voor Jong Groen.»

Is dat realistisch?

Almaci: «Het begint met dat soort vragen: aan de ene kant is er te weinig aandacht, aan de andere kant vraag je hoe realistisch wij zijn. Eigenlijk is het vreemd en zelfs wraakroepend dat die vraag enkel gesteld wordt aan de groenen. Geen enkele partij kan zich permitteren niet met klimaat bezig te zijn, want het is vijf na twaalf. Nu doet men juist het tegenovergestelde. De federale regering schaft de maatregelen voor energiebesparing en isolatie van huizen van de ene dag op de andere af. Zo'n kortzichtig beleid is onbegrijpelijk. Wie wordt daar het slachtoffer van? De jongeren, want zij gaan met de rotzooi zitten. De krant kopt vandaag hoe België, Nederland en de Britse kust zullen overstromen. Niet over vijfhonderd jaar hé, maar op korte termijn.»

«Het zou trouwens ook onze economie redden. Bedrijven moeten zich voorbereiden op een toekomst met schaarse grondstoffen. Tientallen jaren subsidieerde men de autosector zonder voorwaarden. Wij stellen al lang voor om meer duurzame en hybride modellen te vragen. Had men geluisterd, dan hadden we heel wat jobs kunnen redden. Nu is autoproduktie afgelopen in België, terwijl de markt voor duurzame voertuigen hier juist groeit. Ontstellend hoe men dan achteraf sorry komt zeggen.»

Wat brengt jullie persoonlijke politieke toekomst?

Abrams: «Ik sta zelf niet op een lijst. Eerst moet ik mijn persoonlijke jeugdwerkloosheid overwinnen. (lacht)»

Almaci: «Met een groen kabinet gaat dat een stuk gemakkelijker. (lacht)»

Internationaal

AMERIKAWATCHER BJÖRN SOENENS OVER OBAMA IN BELGIUM

“Een flits tussen twee eeuwigheden van duisternis”

Afgelopen woensdag was de Amerikaanse president Barack Obama in het land voor een blitzbezoek. Björn Soenens, Amerika-expert en hoofdredacteur van Het Journaal van de VRT, geeft ons tekst en uitleg.

KORNEEL DE SCHAMP

Wat vond u van het bezoek?

Björn Soenens: «Het bezoek was zoals het leven: een flits tussen twee eeuwigheden van duisternis. Het was snel, kort en krachtig. Een hevig passage die een deel van het land tot stilstand heeft gebracht. Het slokte heel wat aandacht op van radio, tv, online... en dat voor een bezoek dat uiteindelijk maar 23 uur duurde. Het is zeker niet onopgemerkt voorbijgegaan.»

Professor Bart Kerremans van de KU Leuven zei in de krant dat het bezoek aan Den Haag eigenlijk veel belangrijker was voor Obama. Gaat u daarmee akkoord?

Soenens: «Inhoudelijk was Den Haag natuurlijk belangrijker dan Brussel, waar enkel ronkende verklaringen zijn afgelegd. Maar een mens is niet alleen maar ratio. Ik merk dat zelf: mijn Oekraïense schoonmaakster weet amper wat ik doe qua werk, maar ze had mij gezien op televisie toen ik op het tarmac stond toen Obama landde. Iemand die normaal niet naar het nieuws kijkt, deed dat toen dus wel. De impact van de figuur Obama is niet te onderschatten. Het lokt mensen die anders geen zier in het wereldtoneel geïnteresseerd zijn. In die zin ben ik het niet eens met Bart Kerremans»

Azië, met meer militaire basissen. Het is een vreemd toeval dat Obama net naar Europa is gekomen nu er een dreiging is van een nieuwe Koude Oorlog met de crisis in Oekraïne. Hij heeft ook benadrukt dat Europa terug centraal staat. Dat is zeker economisch het geval, met het vrijhandelsakkoord dat wordt onderhandeld. Azië is ook niet geworden wat men er van verwacht had. In China dreigt een oververhitting van de economie. De hype is minder groot geworden, en Europa blijft een bijzonder belangrijk handelsblok. Het was dus goed getimed.»

Heeft het bezoek die onderhandelingen rond het vrijhandelsakkoord dan vooruitgeholpen?

Soenens: «Nee, praktisch niet. Maar mentaliteit is er natuurlijk wel een effect. Europees commissaris voor Handel Karel De Gucht zei dat ook. Als je met Obama aan tafel zit, heb je het gevoel dat er een doorbraak zit aan te komen. De echte onderhandelingen gebeuren natuurlijk op een ander niveau.

Er zijn nog meerdere knelpunten die overblijven, zoals ggo's en uitvoer van levende dieren. Symbolisch is er wel gezegd dat het tegen 2015 rond moet zijn.»

Kloten

Het orgelpunt van het bezoek was de speech van Obama in de Bozar. Wat vond u van die speech?

Soenens: «Ik vond het een redelijk briljante speech. Ik stel me hier niet op als fan, maar puur retorisch is hij een enorm talent. Het is een professor: hij doceerde echt over de evolutie van de democratie, over oorlogen, over het ontstaan van de EU... Veel mensen vergeten vaak waarom de EU ontstaan is: niet om mensen te *kloten* met allerhande regeltjes, maar juist om te vermijden dat Frankrijk en Duitsland ooit nog oorlog zouden voeren! En dat is een totaal gelukke operatie. Hij heeft dat geschetst, de drang naar vrijheid en andere grote principes - die weliswaar geschonden werden door Amerika, dankzij de NSA en Guantanamo. Maar de principes waren briljant. Daarom dat hij ook zoveel jonge mensen had uitgenodigd. *Bottom line* was: leer uw geschiedenis en doe iets met die kennis.»

Een ander opvallend punt in de speech was het aanvaarden van immigratie. Wat was daar de boodschap?

Soenens: Daarom koos hij natuurlijk ook een divers publiek om daar te zijn. Obama

is de belichaming van immigratie: als vader een Keniaanse immigrant die iets kreeg met een blanke Amerikaanse. Amerika zou niet bestaan zonder immigratie: het is pas welvarend geworden door alle paria's van de wereld te ontvangen. En dat terwijl er in Europa steeds meer een reflex is om mensen buiten te houden, uit angst voor vreemde elementen. Hij heeft natuurlijk ook een wet die hij door het Congres wil sluisen om illegale immigranten een status te geven en dat gaat zeer moeilijk. Dat speelde mee.»

De media was natuurlijk zeer sterk aanwezig. Was dat niet bij momenten overdreven?

Soenens: «Goh, ik denk daarover na, maar ik zie dat ze er bij onze commerciële tegenhangers van vtm nog veel meer op inzetten. Zij hadden livereporters op het moment dat hij in Den Haag aankwam. Ik vind dat op zich niet slecht. Mensen die anders geen interesse hebben in politiek, kunnen we toch een soort inhoud bieden door een man die zo tot de verbeelding spreekt. We hebben nu een persconferentie live gebracht, wat we normaal nooit doen. We gaven ook een stuk geschiedenis mee, bijvoorbeeld met die plechtigheid in Waregem. Hoe meer informatie hoe beter.»

Xi Jinping

De Chinese president Xi Jinping komt volgende week naar België. Die gaat waarschijnlijk niet dezelfde aandacht krijgen?

Soenens: «Die zal ook aandacht krijgen, maar die figuur spreekt natuurlijk minder tot de verbeelding. We gaan niets rechtstreeks uitzenden, maar in *Het Journaal* en de duidingsmagazines zal het er wel over

.....

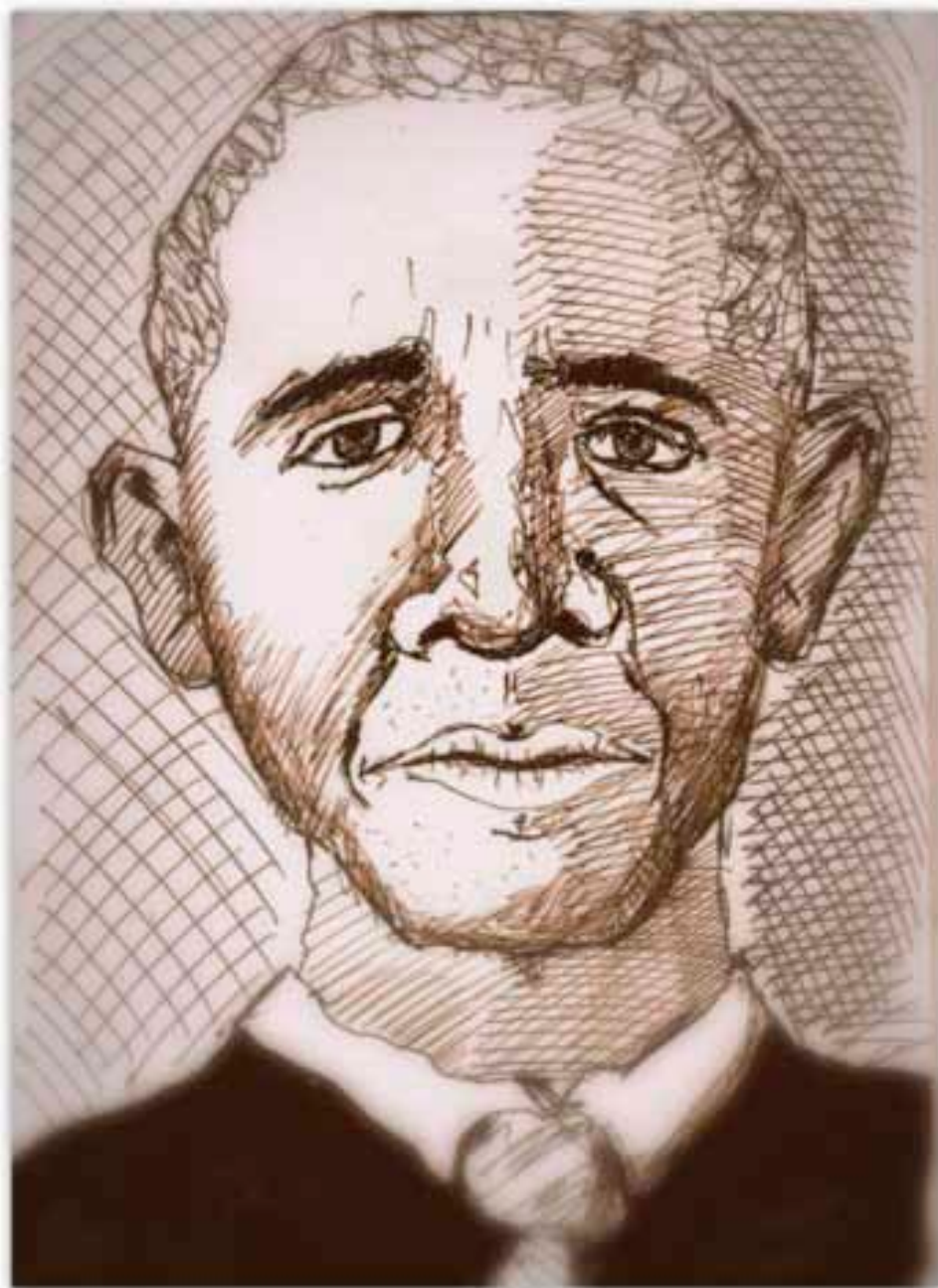
“Ik word eerlijk gezegd een beetje boos als ik hoor dat de media kritiekloos zouden zijn ten opzichte van Obama”

.....

Supermacht

Waarom denkt u dat het vijf jaar geduurd heeft voor Obama naar de hoofdstad van de Europese Unie en de NAVO is gekomen?

Soenens: «In het begin van zijn ambtstermijn kon hij niet komen, want er was geen vaste regering. De president van de laatste supermacht gaat niet naar een land komen dat geen officiële vertegenwoordiger heeft. Dat was toch de formele reden. De echte reden is natuurlijk dat het eurogevoel was weggeëbd. Er werd veel meer gefocust op



Simon Englebort

.....

“Het gewone volk ligt niet wakker van Xi Jinping, maar we gaan het wel coveren”

.....

gaan. Het is nu eenmaal zo dat de media een weerspiegeling zijn van de maatschappij. Het gewone volk ligt niet wakker van Xi Jinping, maar we gaan het wel *coveren*.»

Er waren enkele opiniestukken die beweerden dat Obama nogal kritiekloos wordt behandeld in de media. Is daar iets van aan?

Soenens: «Ik ben het daar hartgrondig mee oneens. Die kritische stemmen zijn vaak zeer eenzijdig. Terwijl in *Terzake* juist een zeer kritische Kerremans zat, of dat we het dinsdag hadden over Guantanamo, de NSA, het bestaan van de doodstraf... Is dat nu kritiekloos? Ik denk het niet, maar je moet het wel willen zien en willen horen. Ik word eerlijk gezegd een beetje boos als ik dat hoor.»

BILLAGE



1991

Walter Pauli (Veto)

Stef Wauters (Veto)

Daniël Coens
(minister Onderwijs)



Hielke Grootendorst

Al 40 jaar
Altijd maar hetzelfde
Altijd toch iets anders

2014

Walter Pauli (Knack)

Stef Wauters (VTM NIEUWS)

Pascal Smet
(minister Onderwijs)



Andrew Snowball

40 jaar studenten- journalistiek

“De informatie-kanalen met wat men graag “de basis” noemt zijn allang verstopt. Baggerwerken zijn hoogst noodzakelijk. De vuiligheid moet naar boven gehaald, tentoongesteld en aangeklaagd. (...)

Dit is het blad van mensen die het geleuter moe zijn, er iets willen aan doen. (...) Als je tijd hebt en het interesseert je: kom dan af! En het MOET je interesseren, want het zijn jouw problemen. Het zijn wij die in schandalig dure koten leven en het is van ons dat ze de studiebeurzen willen afpakken.”

Met die vurige woorden op de voorpagina werd in 1974 - 40 jaar geleden - *Veto* gesticht. Het blad werd de spreekbuis van de studentenbeweging. Ze ijverde voor de democratisering van het onderwijs. Want in die tijd was hoger onderwijs niet vanzelfsprekend voor wiens vader geen dokter, advocaat of bedrijfsleider was.

Iemand uit de “lagere klassen” maakte destijds evenveel kans om aan de universiteit te studeren als een vrouw vandaag om door te groeien naar de top van de universiteit. Of een allochtoon om aan de universiteit te studeren. Over allochtone vrouwen zullen we het maar niet hebben, zeker?

De toestand die de studenten veertig jaar geleden aanklaagden, is verbeterd. Maar nog steeds zijn er problemen die aandacht moeten krijgen. Nog steeds krijgen talentvolle jongeren niet voldoende de kans om hun talenten te ontplooiën. Omdat hun omgeving om uiteenlopende redenen geen ervaring heeft met hogere studies. Of omdat ze na een parkoer van onnodige mislukkingen uitgeblust beroepen uitoefenen die ze niet hadden moeten uitoefenen.

De omstandigheden zijn veranderend. Vandaag zitten de studenten mee in het universiteitsbestuur. *Veto*-oprichter Chris Van Bouchout vertelt hiernaast hoe veertig jaar geleden nog 70 procent van de studenten na overstromingen de boeren gingen helpen met aardappelen rooien om een signaal uit te sturen naar de universiteit. En neen, er zat geen ticket voor de Beiaardcantus verstopt in het aardappelveld.

Het was toen namelijk ondenkbaar dat de studentenbeweging een cantus zou organiseren. “Cantussen? Dat was voor rechtse mensen. Wie een codex had, was verdacht,” zegt Stef Wauters in deze bijlage. Vandaag presenteert hij VTM NIEUWS, maar twintig jaar geleden begon hij aan zijn journalistieke carrière bij *Veto*.

Hij is niet de enige journalist die zijn eerste stappen zette bij *Veto*. In zijn veertigjarige bestaan is *Veto* een leerschool geworden voor journalisten. Sommige Vlaamse hoofdredacteuren mogen dan wel verkondigen dat ze een cv van iemand die geen journalistiek gestudeerd heeft, rechtstreeks in de vuilnisbak kieperen, de praktijk bewijst dat een edukatief zelfgekreëerd traject van vallen en opstaan bij *Veto* minstens even goed is als een professioneel traject waarin iedereen hetzelfde ziet.

“Edukatief? Zelfgekreëerd? Trajekt? Kan die mens niet schrijven?” zien we u denken. Voor deze bijlage, legden we het Groene Boekje even in de kast en zochten we onze toevlucht tot de spelling-Geerts. Die progressieve spelling werd jarenlang gebruikt door *Veto*. U leest er verderop meer over. Twaalf jaar geleden stapte *Veto* over naar de officiële spelling. Maar voor de gelegenheid schrijven we voor een keer nog eens zoals vroeger. Het is onze verjaardag voor iets.

JENS CARDINAELS,
HOOFDREDAKTEUR VETO

INTERVIEW VETOSTICHTER KRIS VANBOUCHOUT

“Onder het asfalt begint het strand”

Kris Van Bouchout stond 40 jaar geleden mee aan de wieg van *Veto* en was hoofdverantwoordelijke van de eerste jaargang. Niemand beter geschikt om ons te vertellen hoe *Veto* in een woelige periode ontstond.

MÉLANIE CLAEYS EN NELE HIELE

Van waar kwam het idee om *Veto* op te richten?

Kris Van Bouchout: «In die tijd heerste er een tijdsgeest van verzet en actie onder de Leuvense studenten. Ik was voorzitter van de Algemene Studentenraad en op een bepaald moment wilden de studentenkringen meer trekker zijn van acties in Leuven. Daarom zijn we gestart met een blad dat weerspiegelde wat wij deden. Maar er was ook informatie te vinden over wat er in het algemeen gebeurde in Leuven.»

Hoe werd *Veto* ontvangen?

Van Bouchout: «*Veto* werd heel goed ontvangen door studenten. Het blad genoot snel bekendheid, omdat het heel controversieel was. We namen standpunten in die tegen de academische overheid ingingen. Dat was een trend die toen leefde onder de studenten. Veel meer dan nu waren de studenten toen heel kritisch. Dat was natuurlijk een gevolg van de studentenrevoluties in '68. Iedereen was van mening dat studenten de motor waren van veranderingen in de maatschappij. Ik zei altijd *never trust anyone above thirty*. En dat vind ik nog steeds.»

Wat was de reactie van de universiteit op *Veto*?

Van Bouchout: «Ze waren helemaal niet entoesiast. *Veto* was een blad waarmee we studenten opriepen tot actie. “Onze pen is een verlengde van de megafon”, stond er in onze eerste uitgave. En de konfrontatie die we aangingen met de universiteit, onder andere door te staken, was nodig om meer rechten te krijgen. Nu werken jullie samen met de universiteit voor verandering. Toen was dat niet het geval. Het was een tijd waarin de professoren nog deden wat ze wilden. In het eerste jaar dat *Veto* verscheen had een professor bijvoorbeeld een student neergeslagen. Daarvoor hebben we gestaakt. Het academisch personeel en dus de universiteit was niet de vriend of de partner van de studenten, maar eerder de vijand. De universiteit was dus niet blij met het verschijnen van een actieblad als *Veto*, maar ze hebben het ook niet tegengehouden. Pieter De Somer, die toen rektor was, heeft ons altijd gerespekteerd.»

Welke voordelen hebben de studenten volgens u aan *Veto* te danken?

Van Bouchout: «Ik denk dat door *Veto* de positie van de studenten heel sterk verbeterd is. *Veto* heeft druk uitgeoefend op de universiteit. Op een bepaald moment is er bijvoorbeeld een *Boerenveto* geweest. Door overstromingen hadden de boeren problemen met hun oogst. De fakulteitskringen zijn toen langzamerhand allemaal gaan helpen op de



Vetostichter Kris Van Bouchout: “Never trust anyone above thirty.”

velden. De universiteit was daar tegen, maar op een bepaald moment zat 70 procent van de studenten op de velden, waardoor de universiteit toch besloten heeft om voor een viertal dagen de lessen te schorsen. Het feit dat *Veto* bestaan heeft, heeft denk ik de universiteit in zekere zin veranderd. Studenten hebben bijvoorbeeld een betere positie gekregen als gesprekspartner van de universiteit. Dat wilden we ook bereiken met *Veto*. De universiteit bestaat immers uit behalve professoren en wetenschappelijk personeel ook vooral uit studenten.»

Apetrots

Hoe ging een *Veto* maken in zijn werk?

Van Bouchout: «We waren met een klein groepje mensen en wij deden ons best om elke week een *Veto* te publiceren. Dat gebeurde zonder taakverdeling. Iedereen deed alles: schrijven, lay-outen, acties voorbereiden. Dat moest allemaal op een week tijd gebeuren. Bovendien waren we binnen onze studentenkring ook nog verantwoordelijk voor van alles en nog wat. Eigenlijk deden we een beetje te veel, want in de eerste *Veto*'s verschenen er soms onleesbare dingen omdat het allemaal zo snel moest gaan. We zaten vaak tot 's morgens vroeg te werken om de *Veto* op tijd bij de drukker te krijgen. We moesten alles zelf eerst knippen en op de juiste pagina's plakken. Soms viel er hier en daar een regeltje af en dan vonden we de juiste plaats daarvoor niet meer terug. Dan

plakten we dat maar ergens waar nog plaats was. Amateurisme tot en met.»

Bent u trots dat *Veto* nog steeds bestaat?

Van Bouchout: «Ja, ik ben apetrots. Ik vind het geweldig omdat dat nog steeds aantoon hoe belangrijk het is dat studenten op een autonome manier geïnformeerd worden. Er hebben natuurlijk wel zekere evoluties plaatsgevonden. Vroeger ging het om verzet, actie en solidariteit tonen met andere verenigingen. Maar die tijdsgeest kun je natuurlijk niet vergelijken met nu. Wat ik heb opgemerkt is dat *Veto* nu temaa's aankaat die in de pers opgepikt worden. Dat is positief, want als je jezelf au sérieux neemt, moet je proberen om zo zwaar mogelijk door te wegen.»

Heeft u nog een leuke anekdote om af te sluiten?

Van Bouchout: «Ons motto was “onder het asfalt begint het strand”. Dat wil zeggen dat er altijd verandering mogelijk is. Ook al lijkt alles in de samenleving erg gebetonneerd, zoals asfalt, toch zullen er altijd ergens barstjes zijn. Als je die laag openbreekt en heel diep graaft, kom je uit op de zandlaag die naar het strand leidt. En dat is de plaats waar je kunt dromen. Je moet dus geen schrik hebben om eerst dingen kapot te maken. Want dingen veranderen, moet je doen op basis van dromen.»

Veto en LOKO: veertig jaar vete

Dat Veto veertig jaar bestaat, had niet voor iedereen moeten gebeuren. Veto's LAT-relatie met de studentenraad LOKO, is nooit volledig van een leien dakje gelopen.

QUINTEN EVENS

Struktureel gezien valt *Veto* moeilijk los te zien van LOKO: de hoofdredakteur wordt verkozen door de redactie, maar hij moet door de Leuvense kringen verkozen worden om zitting te mogen hebben in de KoKo, het dagelijks bestuur van de studentenkoepel LOKO. *Veto* huist ook in hetzelfde pand als LOKO: één verdieping boven haar kantoren wordt soms in een totaal andere toonaard gezongen.

"Ik vind dat *Veto* principieel moeilijk moet doen tegen LOKO," stelt Maarten Goethals, die hoofdredakteur was in jaargang 2007-2008 en nu Westraatredakteur bij *De Standaard*. Doorheen de jaren waren er verschillende momenten waarop de relatie tussen beiden stevig verzuurde. "Je beschikt over bepaalde informatie die je zou kunnen publiceren, maar je bent daar tegelijk bestuurslid," kaart Ruben Bruynooghe aan. Hij was de hoofdredakteur van jaargang 2010-2011 en LOKO-voorzitter in het academiejaar 2012-2013."

Mecenas

Redactioneel gezien is *Veto* onafhankelijk: LOKO heeft geen inspraak in de journalistieke beslissingen van het blad. Tim Vermeir was hoofd van de Kringraad (de voorloper van LOKO) in

**"Ik vind dat
Veto principieel
moeilijk moet
doen tegen
LOKO"**

**MAARTEN GOETHALS,
WETSTRAATREDACTEUR
DE STANDAARD**

Leuven, red.) en daar is een deel bij voor studentenpers. Er moet altijd onderhandeld worden over de grootte van het bedrag."

"Ik ga er niet mee akkoord dat *Veto* afhankelijk is van LOKO," repliceert Goethals. "*Veto* zit in de KoKo, waar het mee kan beslissen waar het budget naartoe gaat."

Bruynooghe: "Als je financiële bronnen zou vinden, zou ik absoluut voorstander zijn van een volledig onafhankelijk *Veto*."

"LOKO heeft al een paar keer geprobeerd om *Veto* op droog zaad te zetten," voegt Goethals toe.

Veto volledig onafhankelijk van LOKO maken lijkt echter voor veel Veteranen een stap te ver. Pragmatiek overweegt, ook voor Goethals. "Als je in dezelfde poule zit heb je het strategische voordeel tot veel meer informatie."

Grote mensen

Waarom is het dan zoveel gebotst doorheen de jaren? "Je werkt enerzijds met medewerkers van *Veto*, die voor het eerst kritiek mogen publiceren en aan de andere kant zit je met studenten die voor het eerst in aanraking komen met belangrijke materie aan de universiteit. Die ego's gaan op een bepaald moment botsen," aldus Bruynooghe.

Vermeir ekstrapoleert: "Een studentenmilieu is in wezen niet verschillend van een bedrijfs-, politiek of academisch milieu waarbij profen elkaar het licht in de ogen soms ook niet gunnen."

ANEKDOTES UIT EEN RIJKE GESCHIEDENIS

Een kotfeestje met Umberto Eco

Veto is niet enkel bekend door zijn artikels. Er zijn ook heel wat anekdotes die zorgen voor het mitische karakter en de langdurige herinneringen. Een oplistijng.

FRANK PIETERMAAT

Veto en het gerecht, het is geen voor de hand liggende combinatie, maar wel een die je vroeger al eens tegenkwam. We schrijven april 1982 wanneer *Veto* documenten publiceert die ontvreemd waren uit het rijks-wachtkommissariaat. Marcel Meeus, toen verantwoordelijke uitgever als sekretaris van de Algemene Studentenraad, had er niets mee te maken. Maar hij mocht een nachtje in de cel doorbrengen en werd daarna als een held onthaald op de redactie.

Een andere aanvaring had te maken met een aanhoudende vete tussen *Veto* en de nationalistische studentenvereniging NSV. De huidige Knackredakteur en toenmalig Vetoredakteur Walter Pauli schreef indertijd een artikel waarin hij stelde dat NSV! een voorgeborgte was van het toenmalige Vlaams Blok. De preses van NSV! en de huidige Vlaams Belanger Bart Laeremans, eiste een recht van antwoord.

Dat recht van antwoord kwam er uiteindelijk niet, met een proces tot gevolg. Nog voor de uitspraak van het eerste proces bekend was, spande NSV! een nieuw proces aan omdat een nieuw recht van antwoord geweigerd werd. Het eerste proces werd gewonnen, het tweede proces niet.

Eco

Een centrale figuur in de anekdotes van een heel aantal Veteranen was Umberto Eco, professor en wereldberoemd schrijver van onder meer *In de naam van de roos*. In februari 1985 reikt de KU Leuven naar goede gewoonte haar eredoktoraten uit. Umberto Eco is een van de gelukkigen.

De pers vraagt massaal interviews aan en krijgt die ook, zij het 10 minuten elk maximum. *Veto* weet de man echter voor een uur lang te strikken. Op vrijdagmorgen 1 februari om 11.18 uur stappen reporters van *Veto* in het station van Namen op de Italia-express die daarna doorrijdt naar Brussel. In wagon 138 zit Eco die een uur lang vrolijk een interview geeft.

Het zal niet de laatste keer zijn dat Eco in aanraking komt met *Veto*. Zo herinnert de huidige vtm-nieuwslezer en de

toenmalige Vetoredakteur Stef Wauters zich nog hoe ze na een interview met Eco vroegen of hij geen zin had om naar hun kotfuif te komen diezelfde avond. Eco stemde daarmee in en stond diezelfde avond nog aan de deur van Wauters, met in zijn kielzog een aantal professoren. Die moesten ze er dan maar bij nemen.

De meeste anekdotes die je echter zal opvangen als je met

De preses van NSV! en de huidige Vlaams Belanger Bart Laeremans, eiste een recht van antwoord

oud-Vetomedewerkers praat, zullen gaan over het ellenlange lay-outproces. Waar we tegenwoordig handig lay-outen aan veel te grote Macs met fancy lay-outprogramma's, werd er vroeger gezwoegd met liniaal, schaar en warme was. Knippen en plakken voor gevorderden was dat.

Nu kunt u *Veto* al zondagnacht lezen, maar vroeger werd er om middernacht nog hard gewerkt. Minstens tot 6u 's ochtends om dan rechtstreeks de trein naar Brussel te nemen en *Veto* af te leveren bij de drukker in de hoop onderweg niet in slaap te vallen. *Good old days.*



Een Vetoredakteur lay-out de *Veto*.

INTERVIEW OUD-VETORANEN WALTER PAULI (KNACK) EN STEF WAUTERS (VTM NIEUWS)

De viezerikk

Vandaag is Walter Pauli redakteur bij het weekblad Knack. Stef Wauters is nieuwslezer bij VTM NIEUWS. Twintig jaar geleden schreven ze voor Veto, waar ze heel wat meemaakten.

JENS CARDINAELS

Een zonnige dag op het terras van De Appel, een restaurant vlak naast de Centrale Bibliotheek. Knack-redakteur Walter Pauli en vtm-nieuwslezer Stef Wauters eten rustig een croque monsieur. Twintig jaar geleden kwamen ze hier ook al. Toen nog als journalist bij het studentenblad *Veto*. Geregeld haalden

“Sommige redakteurs vreesden dat heel Veto zou worden aangepakt door de rektor”

ze zich de woede van de universiteit of de studentenvertegenwoordiging om de hals. “Ik doe mijn huidige job ontzettend graag,” laat Wauters zich ontvallen. “Maar de mooiste tijd, dat was die bij *Veto*.”

Hoe zijn jullie bij Veto verzeild?

Walter Pauli: «Via de studentenvertegenwoordiging. Ik zat in de Sociale Raad. Door mijn functie moest ik voor *Veto* schrijven. Al snel merkte ik dat ik liever schreef dan aan vertegenwoordiging deed. Bovendien stond de sfeer bij *Veto* me meer aan. (lacht)»

Stef Wauters: «Ook ik ben via de studentenvertegenwoordiging bij *Veto* terecht gekomen. Ik was preses van Romania, de kring van de opleiding Romaanse talen.»

Pauli: «Ik weet nog goed hoe Stef bij *Veto* belandde. We zaten te vergaderen met de vaste kernredactie en de heer Wauters kwam binnen. Hij zei: “Is dat hier *Veto*?” We zeiden: “Ja, maar we zijn met de redactie aan het vergaderen.” En Stef zei: “Aah goed, dan zet ik me erbij.” (algemeen gelach) Hij had lef en hij was niet eens zo lomp. We gaven hem een beginnersartikel:

de opening van de aula Pieter De Somer.»

Wauters: «Dat artikel herinner ik me nog. Maar mijn entree op de redactie was ik vergeten (lacht).»

Pauli: «Mijn eerste artikel was een interview met de voorzitter Studenteraangelegenheden van de KU Leuven. Een delegatie van Sociale Raad - met daarin onder andere ik - had een gesprek met hem over de vraag of de studenten harde protestacties zouden ondernemen in Leuven. Hij had niet door dat het de bedoeling was om dat gesprek te publiceren, dus hij vertelde honderuit. Na de publikatie was hij razend. (lacht)»

Is het vaker gebeurd dat mensen boos op jullie waren?

Pauli: «Ja. Binnen en buiten de universiteit. Toen Frank Vandebroucke pas SP-voorzitter was, heeft hij me bij zich geroepen om mij eens uit te leggen hoe *Veto* zijn uitleg verkeerd begrepen had.»

«Het meest memorabele was het moment waarop rektor Roger Dillemans een studentendelegatie plechtstatig toesprak: “Heren, ik weet al wat jullie van plan zijn: jullie willen op het puin van deze universiteit de rode loper van Moskou uitrollen.”»

Wauters: «Dillemans was ook razend over onze *Veto Decreto*. Dat was een speciale editie over een onderwijsdecreet over de financiering van het hoger onderwijs. Het was gemaakt door minister Daniël Coens. Maar het was bijna volledig gebaseerd op een plan van Dillemans. Wij hadden berekend en geschreven dat het zeer gunstig was voor de KU Leuven. Bovendien hadden wij die *Veto* ruim verspreid onder de Vlaamse Parlementsleden. Voor veel van die mensen was die *Veto* een belangrijkere bron dan de papieren van de minister. Dillemans was er niet over te spreken.»

Pauli: «Ook de studentenkringen waren vaak kwaad. Ik heb eens enkele kringbladen geëvalueerd. Ik had schertsend geschreven over het blad van de rechtenstudenten...»

Wauters: «Ja! Je omschreef de hoofdredakteur als het dekbed van Leuven. Hij wou toen klacht indienen wegens laster en eerroof.»

Pauli: «Een van zijn kompanen dreigde: “Mij pa is de voorzitter van de Boerenbond en zit in de raad van bestuur van de universiteit! Ik ga hem inschakelen!”»

«Soms was het beangstigend. Er werd vaak druk uitgeoefend. Daar was niet iedereen tegen bestand. Ik



werd eens ontboden bij de rektor. Stef was een van de enige redakteurs die me bleven steunen. Daar apprecieer ik hem nog steeds voor.»

Wauters: «We waren bang dat de rektor Walter van de universiteit zou willen gooien. Sommige redakteurs vreesden dat heel *Veto* zou worden aangepakt. Maar ik

ben mee gegaan naar het rektorraat.»

Konservatieve dekaan

Werd er openlijk mee bedreigd om Walter van de universiteit te gooien?

Pauli: «Toch een paar keer. Nadat we de uitreiking van het ere-

doktoraat van André Leysen, een van de belangrijkste captains of industry van het land, verstoorden, zei Dillemans tot de zaal: “Deze studenten behoren niet meer tot de universitaire gemeenschap.” Daarop maakte Bart Laeremans van de Nationalistische Studenten-

WS)

Kringen van Veto



Andrew Snowball

vereniging (NSV!) (en nu Kamerlid voor het Vlaams Belang, red.) een folder met daarop: "Rektor, houd uw woord!"»
«Ik heb ook eens een satirisch stuk geschreven over het beenhaar van Moeder Teresa. Volgens Dillemans was het erover. De *Veto*'s werden door de

universiteit uit veel bakjes gehaald. Een zeer conservatieve dekaan eiste dat het *consilium abeundi* (een bindend advies dat zegt dat een student moet stoppen met studeren, red.) zou worden gegeven aan de auteur. Gelukkig was het een anoniem stuk.»

«Ik weet nog dat ik in de Faculty Club (een exclusief universiteitsrestaurant, red.) moest zijn en dat Dillemans daar voorbij liep met een tempeestende priester - een zekere Roger Vangheluwe (die enkele jaren geleden onmaskerd werd als pedofiel, red.). Ik hoorde Vangheluwe roepen: "Die viezerikken, die

viespeuken van *Veto*!" Dat wij door *dien tiep* viezerik genoemd zijn!»

Komt u Dillemans nu nog tegen?
Pauli: «Ja, en we hebben de beste kontakten.»

Hoe was de relatie met de studentenraad?

Wauters: «Die was zeker zo moeilijk als met de universiteit. (lacht)»

Pauli: «De rektor had het verstand om te roepen, maar niet in te grijpen. Maar die mannen van Kringraad probeerden daadwerkelijk in te grijpen! (lacht)»

Wauters: «De kringen beschouwden *Veto* als hun blad. Zo zagen wij het niet. Wij stonden op onze onafhankelijkheid en wilden ook kritisch kunnen berichten over de studentenraden. De relatie was altijd op het scherpst van de snee.»

«De toenmalige Ekonomikapreses Hendrik Bogaert (die nu staatssecretaris is voor CD&V, red.) heeft eens geprobeerd om *Veto* te nekken. Ze hadden een tweederdemeerderheid tegen *Veto* nodig, maar ze kwamen één stem tekort (lacht)»

Was het jullie doel om tegen de schenen te schoppen?

Wauters: «Ja. Dat moet ook. Interne oppositie is nodig aan een universiteit. Bovendien was het universiteitsbestuur indertijd niet transparant. De vrijheid om kritiek te geven, moet je nemen. Je zal ze niet zomaar krijgen.»

Nationale pers

Ziet u verschillen tussen de *Veto* van vandaag en die van in jullie tijd?

Pauli: «Ik zal eens heel stout zijn: zie ik gelijkenissen? Voor een stuk: de sfeer en de drive van de redactie. Maar er zijn niet te veel gelijkenissen. En gelukkig maar, want de wereld is veranderd.»

Wauters: «Vandaag zit *Veto* veel meer op de Leuvense agenda. Dat is goed, want studenten zijn meer dan vroeger Leuvenaars. Ze willen participeren in de Leuvense politiek.»

«*Veto* brengt ook vaker verhalen die relevant zijn voor heel Vlaanderen. Daardoor haalt het blad meer dan vroeger de nationale pers. Ik heb deze week *Veto* nog geciteerd in het VTM NIEUWS.»

Pauli: «Heel de studentenbeweging is veranderd. LOKO dat de Beiaardcantus organiseert... Dat was in onze tijd ondenkbaar.»

Wauters: «Cantussen waren er voor *korpsballen*, rechtse mensen met foute petten die Zuid-Afrikaanse liederen zongen. Wie een codex had, was verdacht.»

Jullie schonken veel aandacht aan buitenlands nieuws.

Pauli: «Stef en ik hebben samen een grote reis naar Polen gemaakt. Som-

mige redakteurs vonden dat we ons aanstelden. We mochten tot aan de grens reizen op kosten van *Veto*. De rest moesten we zelf betalen.»

Wauters: «De aanleiding voor de reis was het eredoktoraat dat Tadeusz Mazowiecki, de eerste niet-kommunistische premier van Polen, kreeg van de KU Leuven. Tijdens onze reis hebben we Lech Walesa (de legendarische vakbondsleider die het communisme mee omver wierp, red.) kunnen interviewen. We ontmoetten hem in zijn *marcelleke*, zwetend over heel zijn lijf. Doordat hij geen Engels kon, moesten we de vragen bezorgen aan zijn woordvoerder en via hem kregen we antwoord. In het interview zei hij dat hij zich kandidaat ging stellen voor het presidentschap.»

.....
“Wie in onze tijd een codex had, was verdacht”

Pauli: «Dat was een wereldpremier.»

Wauters: «Dus wij belden de redactie in Leuven om te zeggen dat ze de voorpagina moesten vrijmaken. Maar ze wilden niet. Ze waren nog steeds pissed omdat wij naar Polen waren gegaan. Twee dagen later stond het in de *International Herald Tribune* (de huidige *International New York Times*, red.) Dat was onze primeur, verdomme!»

20 jaar later

In 1991 trokken Stef Wauters en Walter Pauli voor *Veto* naar het kabinet van de toenmalige minister van Onderwijs Daniël Coens (CVP). Voor deze bijlage trommelden we Wauters en Pauli opnieuw op voor de rekonstruktie van de foto, die u op de voorpagina van deze bijlage kunt zien. Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet (sp.a) was bereid om in de stoel van zijn voorganger te gaan zitten. Ook zijn kabinetsjef Raf Devos en zijn woordvoerder Nina Mallants namen de poze van hun voorganger aan.

DE GESCHIEDENIS VAN EEN STUDENTENBLAD

Van rood protestblad naar studentenkrant in alle kleuren

In oktober 1974 werd Veto opgericht als uiting van protest bij de studenten. Zij vonden namelijk dat er niet genoeg naar hen geluisterd werd. Het toenmalige studentenblad Omtrent was onvoldoende aktualiteitsgericht en kritisch. In de nasleep van mei '68 eisten de studenten meer inspraak.

KORNEEL DE SCHAMP EN HANNE VAN ESPEN

Waarom heet Veto nu eigenlijk Veto? De naam werd gekozen als bewijs dat studenten meer macht hebben dan ze denken. Zo lagen de lessen ooit zeven weken stil door een studentenstaking. In 1986 was er grote discussie over de naam, waarop Veto in een extra nummer pleitte voor naamsbehoud. Veto bleef.

Politieke kleur

Anders dan de huidige Veto, had de krant in het begin een uitgesproken linkse visie die bij de Algemene Studentenraad (ASR) hoorde. Daarbij stond de strijd voor democratisering van het onderwijs centraal. In de loop der jaren zwakte de politieke interesse wat af en werd er meer aandacht aan de kringen besteed en werden er grote interviews geplaatst.

In de Veto's van halverwege de jaren 90 kwam er veel protest tegen het systeem van de semestereksamens, met onder andere oproepen tot betogingen. Het rebelse karakter van het blad bleef dus zeker doorspelen.

Soms maakte Veto een crisis door. In 2001 werd er geen hoofdredakteur gevonden tot in het tweede semester. Ook in de daaropvolgende jaargang bleef de crisis voortduren: een deel van de redactie stapte op na meningsverschillen. Een nieuwe generatie moest hun vertrek opvangen. Dat zorgde meteen voor een (r)evolutie: van de beruchte spelling-Geerts (zie onder) werd in 2002 afgestapt.

Geleidelijk werden de scherpe linkse kantje afgevlind

Veto werd steeds meer een informatief blad: de scherpe, linkse kantjes werden afgevlind.

Door die evolutie werd er ook op een meer journalistiek verantwoorde manier gewerkt, waarbij men kritisch keek naar studentenvertegenwoordiging. Na wat geruzie met de ASR werd Veto autonoom in 1982. Twee jaar later kwam het opnieuw tot een konflikt. Het ging zelfs zo ver dat de redactie kollektief ontslag nam omdat de

ASR beslist had dat Veto opnieuw een politiek aktiemiddel moest worden. Vanaf 1987 viel Veto onder de nieuwe studentenraad LOKO. In 1997 probeerden de kringen Veto's onafhankelijkheid in te perken door de hoofdredakteur en redaktiesekretaris van dienst te laten verkiezen door hun Algemene Vergadering; het zou de eerste noch de laatste keer zijn dat het botste met LOKO.

In zijn eerste jaargang kostte Veto vijf frank. Later werd dat opgetrokken naar tien frank. Het weekblad werd gratis toen het inschrijvingsgeld aan de KU Leuven verhoogd werd in 1978. Zo wilde men een breder publiek bereiken. Vanaf 1982 verscheen Veto wekelijks, werd de halftijds betaalde redaktiesekretaris in functie gesteld en begon Veto met reclamewerving. De verschijningsdag werd in 1987 veranderd van donderdag naar maandag. Ook de fokus van het blad werd breder. Negen jaar later werd er gekozen voor een frisser kleurtje, met roze pagina's in Veto. Vanaf 1995 zette Veto ook zijn eerste digitale stapjes

met een - voor die tijd - moderne website. Het was het begin van een nieuw tijdperk.

De laatste vijf jaar wordt ook meer ingezet op sociale media zoals Twitter en Facebook. Ook dit jaar wordt de vernieuwingstrend voortgezet: Veto verschijnt sinds dit academiejaar in kleur. Het formaat verkleinde ietwat, maar in ruil is het aantal pagina's opgetrokken naar twintig. Ook werd een moderne iPad-app gelanceerd.

Veto feest niet voor het eerst. In 1989 werd de verjaardag gevierd met een feestnummer en een reünie met oud-medewerkers en in 1994 met een lay-outvernieuwing. Voor het vijftienvigjarig jubileum koos men een glanzende kleurendruk. Het bleef een eenmalig experiment, want het was zo duur dat men tot vorig academiejaar in zwartwit bleef drukken. Naar aanleiding van de veertigste verjaardag verschijnt er eind dit jaar een boek.



Rond 2000 protesteerden de studenten met dit spandoek aan het rektorat tegen de invoering van de semestereksamens.

Sjampanje tackelt spelling-Geerts

Iets minder dan acht jaar lang spelde Veto volgens de spelling Geerts: van januari 1995 tot november 2002. De keuze voor de spelling was niet vanzelfsprekend en ging gepaard met een doordachte ideologie.

KAAT RAYMAEKERS

1994, de Nederlandse Taalunie, die verantwoordelijk is voor onze spelling, kiest voor een flauwe en weinig verhelpende aanpassing van de toenmalige spelling en laat

de spelling-Geerts links liggen. Veto doet het omgekeerde en spelt vanaf 1995 konsekvent in plaats van konservatief, onder het motto "een goede spelling is een spelling die gemakkelijk aangeleerd kan worden."

Vier jaar lang werkte de commissie-Geerts in opdracht van de Taalunie aan een aangepaste spelling die aan de verwarring rond de toenmalige wijze van spellen paal en perk had moeten stellen. Het voorstel was een democratischere spelling, die dankzij een grotere consistentie makkelijker aangeleerd en gehanteerd kon worden.

De spelling-Geerts lekte echter vroegtijdig uit in een pessimistische *De Standaard*, die kopte met het foutief

gespelde *sjampanje*: de spelling-Geerts stelt champagne voor. De publieke opinie was echter gevormd en keerde het voorstel de rug toe, in een discussie waar emotionele argumenten de plak zwaaiden en de voordelen van een konsekventere spelling over het hoofd werden gezien. In 1995 volgde een aanpassing van de voorkeurspelling, een aanpassing die onze spelling tot op heden weinig transparant maakt.

Veto besluit het eigen spellingsbeleid niet te laten besmetten door

een overdreven maatschappelijke reactie die berust op irrationele gronden, en zweert op 9 januari 1995 onder de titel *Veto spelt beter* trouw aan de spelling-Geerts.

Vanaf 25 november 2002 geeft Veto zich gewonnen en krijgt de Leuvense student elke maandag de officiële spelling op het bord. De redactie beslist na veel wikken en wegen dat het been stijf houden nog slechts weinig zin heeft, gezien het spellingsdebat zich te rusten heeft geleigd.

VROEGER BIJ VETO, NU JOURNALIST

Veto helpt journalisten op weg

Het is een droom van velen, maar sommige oud-Vetomedewerkers slagen er ook in om de stap naar de echte journalistieke wereld te zetten. Ervaring bij Veto heeft hen daarbij geholpen.

EVA SCHALBROECK

Ilse De Witte, redacteur Geld & Beleggen bij de zakenkrant *De Tijd* is resoluut: "Zonder *Veto* werkte ik nu niet bij *De Tijd*." Het aantal journalisten bij uiteenlopende nationale media dat vroeger bij *Veto* betrokken was, valt niet te verwaarlozen. Bij hen klinkt dan ook dat *Veto* een meerwaarde vormde voor hun latere journalistieke carrière.

Veto biedt volgens hen de kans om op een ongedwongen, maar toch ook ernstige manier journalistieke ervaring op te doen. "Het is vooral door het te doen dat je het leert en dan kan je bij *Veto* terecht voor praktische ervaring," klinkt het.

"Je leert er hoe je moet schrijven, layouten en samenwerken op een concrete manier zonder dat je meteen moet boeten voor je fouten," aldus *De Tijd*journalist David Adriaen. "Voor studenten met een journalistieke interesse is het bijna zonde om

De overgang van Veto-journalist naar beroepsjournalist valt zwaar voor sommigen:



niet bij *Veto* terecht te komen," vindt Henk Dheedene, de adjunct-hoofdredacteur van *De Tijd*.

Laagdrempelig

Volgens oud-betrokkenen is het unieke aan *Veto* dat je bij het hele proces van begin tot einde betrokken bent: van prille ideeën tot *Veto*'s verdelen. "Als student ben je ook ideaal geplaatst om te berichten over Leuven en onderwijsnieuws. Vaak heb je ook laagdrempelige toegang tot hooggeplaatste figuren. Door die geprivilegieerde positie en de ruimte voor eigen initiatief, biedt *Veto* vele kansen om journalistieke kwaliteiten te ontwikkelen," zegt Adriaen.

Veto is dus een ideale leerschool om vertrouwd te geraken met het journalistieke vak, stelt ook Luc Vanheerentals, van het persagentschap Belga. "Je krijgt

de kans om veel te schrijven en daarbij moet je beseffen dat wat je schrijft weldegelijk gelezen wordt, en niet enkel door studenten. Dat is een belangrijke verschil met alle andere journalistieke studenteninitiatieven, zoals de kringbladen."

Volgens oud-medewerkers onderscheidt *Veto* zich van andere studentenmedia door zijn hoge professionele niveau. "De traditie om kwaliteit te leveren was en is erg sterk bij *Veto*," zegt Steven Van Garsse, redacteur bij *Brussel Deze Week*.

Terugkerende evoluties

Veto weerspiegelt ook op studentenniveau hoe het er later echt aan toegaat. "*Veto* is de professionele wereld in het klein," stelt Karel De Weerd, een fotoredacteur van *De Standaard*.

De procedures, technieken, evoluties en discussies waarmee de huidige journalistieke sector geconfronteerd wordt, spelen ook mee in de wereld van de studentenjournalistiek. "Hoe blijf je trouw aan je lezerspubliek, maar spreek je ook een breder publiek aan: die discussie voerde ik bij *Veto*, maar keert ook nu terug," vertelt Dheedene.

"Media zijn tegenwoordig erg bezig met digitalisering. Studenten, echte digital natives, zijn sneller weg met die veranderingen. Die expertise kan hen later ook goed van pas komen in de journalistiek," beargumenteert De Witte.

Volgens Adriaen hebben werkgevers in de media oog voor potentiële medewerkers met praktische ervaring, bijvoorbeeld bij *Veto*. "Dat speelt meer mee dan het diploma dat je behaalde. Het is een troef in tijden van een overaanbod aan afgestudeerde journalisten."

"Ik heb meer aan mijn tijd bij *Veto* gehad dan mijn opleiding om journalist te worden. Zonder *Veto* was ik misschien nu geen journalist," beaamt Van Garsse.

"Ze rollen niet de rode loper voor je uit als je bij Veto hebt gezeten"

DAVID ADRIAEN (DE TIJD)

"Zonder Veto was ik nu geen journalist"

STEVEN VAN GARSSE (BRUSSEL DEZE WEEK)

Ervaring bij *Veto* is een van de elementen die een verschil kan maken, maar *Veto* is geen toverwoord. "Ze rollen niet de rode loper voor je uit als je bij *Veto* hebt gezeten," zegt Adriaen. Engagement bij *Veto* staat zeker goed op je cv, maar je moet het nog steeds zelf waar maken. "Je wordt vooral beoordeeld op het portfolio van artikels of foto's dat je kan voorleggen," verklaart De Weerd.

Journalistiek wereld

"*Veto* wordt beschouwd als een relevante en betrouwbare informatiebron, zeker voor onderwijsnieuws," vertelt Vanheerentals.

"*Veto* ligt dan ook op de redactie van *De Tijd*," zegt De Witte.



Hieperdepiep! Veto verjaart!

Deze week deelt Veto taart uit voor zijn veertigjarige bestaan.

Houdt Facebook.com/vetoleuven in de gaten en kom te weten waar en wanneer we taart verdelen.

www.veto.be
@veto_bo
/vetoleuven
App Store



ACADEMISCHE COOPERATIEVE VENNOOTSCHAP CVBA ACCO

Blijde Inkomststraat 22, 3000 LEUVEN
Ondernemingsnummer 0403 547 615

Algemene vergadering ter zetel op 22/04/2014 om 19u. Ager Jaarverslag. Verslag Commissaris. Goedkeuring Jaarrekening. Bestemmingsresultaat. Kwijting bestuurders en commissaris. (Her)Benoemingen ontslagen.

Aanwezigheid bevestigen via algemenevergadering@acco.be



ScherpGesteld

Veertig jaar *Veto* betekent ook: veertig jaar Vetofotografie en veertig jaar studentenprotest. Doorheen de jaren legde *Veto* talloze betogingen vast. Protest voor de demokratisering van het onderwijs, tegen het toelatingsexamen geneeskunde, tegen het systeem van semestereksamens...

Op de bovenstaande foto's ziet u respectievelijk een bezetting van het rektorat, studenten die betogen tegen inmening bij *Veto* en een student die wordt opgepakt aan de NAVO-kazerne in de Parkstraat.

Student

VASTENPERIODE VOOR HUIS DER RECHTEN

Interne werking fakbar HdR in de knoop

De fakbar van de rechtenstudenten liet vorige week via Facebook weten dat hun fakbar tot en met paasmaandag zal dichtgaan. Ze halen daarvoor de toenemende overlast aan. De recente stewardevaluatie lijkt echter ook een rol te spelen.

QUINTEN EVENS

Met een Facebookbericht kondigde HdR vorige donderdag aan dat het zou sluiten tot paasmaandag. "Inzake overlast zijn er de laatste weken een aantal dingen gebeurd waar we moeilijk controle over kregen," vertelt hoofdbeheerder Kevin Tirmarché. "We hebben besloten om de laatste week voor de paasvakantie te sluiten."

Een uit de hand gelopen dagdisco was de druppel volgens vicerector Studentenbeleid Rik Gosselink. Hij overlegde vrijdag met Tirmarché, de studenteninspecteur en de preses van VRG. "Het is naar aanleiding van een klacht van een school uit de de Deberiotstraat dat die zaken naar boven zijn gekomen."

"Het was niet meer beheersbaar op de manier die wij willen", alsnog Tirmarché.

Vrijwillige sluiting

Enkele weken geleden werden de verschillende fakbars in de Tiensestraat geëvalu-

eerd. "De evaluatie was een concrete aanleiding voor de sluiting, omdat HdR daar het slechtst uitkwam van de drie fakbars in de Tiensestraat," vertelt VRG-preses Gert-Jan Struye. "Dat heeft ons aan het denken gezet."

Een uit de hand gelopen dagdisco was de druppel

Vanuit verschillende kanten wordt benadrukt dat de maatregel door niemand werd opgelegd. "Het is niet de politie, stad of de universiteit die enige druk heeft uitgeoefend," bevestigt studenteninspecteur Nick Vanden Bussche.

Vicerector Studentenbeleid Rik Gosselink prijst het initiatief eerder als een maatregel die de fakbar zichzelf oplegt. "Ze realiseerden zich na de fakbartocht met de prominenten (*Veto 24 maart*), dat ze met hun interne werking niet goed bezig zijn. Er deden zich toen enkele excessen voor."

Andere stemmen leggen de oorzaak van de sluiting volledig bij het HdR zelf. "Ik denk dat het HdR de rollen een beetje aan het omkeren is," stelt een steward bij linkerbuur Politika. "Het is volgens mij meer een reactie op de stewardevaluatie dan op de overlast. Het is niet drukker geweest dan anders."

"Dat de stewards van het HdR met een glas bier in de handen staan, mensen met alcohol niet tegenhouden als ze naar buitengaas of de straat niet in de gaten houden is al lang een probleem voor de stewards van Politika," alsnog de steward. "Wij moeten dan de grote boeman spelen."

Interne maatregelen

Concrete maatregelen wilt Tirmarché nog niet openbaar maken. "De maatregelen worden intern besproken. We zullen ze toepassen na de paasvakantie."

Struye laat wel los dat hun stewardwerking aangepakt zal worden. "Vanaf nu zal

er altijd één HdR-beheerder mee stewards en één mee in het café staan. Zij weten wel hoe je de stewardjob moet aanpakken." Op 19 mei vindt er een fakbaroverleg plaats. De stewardwerking van alle fakbars staat hoog op de agenda.



Simon Leclercq

Lezersbrief | Ik stop niet met janken

Beste Niko,

Wat goed dat jij de moed bijeen kon rapen om je hart te luchten in de Splinter van vorige week (Veto 4019)! Mensen met een mening, daar ben ik voor. Wel jammer dat je het op zo'n incoherente en ongefundeerde manier deed. Als je al een punt had, vrees ik dat het een beetje ondergesneeuwd is in je misogynie gewauwel. Laat ik me even nader verklaren.

Er zat je duidelijk iets dwars: een Europees parlamentslid slaagde erin een niet-bindende resolutie met betrekking tot prostitutie door het Europees Parlement te sluiten. Mary Honeyball, een "notoir feministe" is voor jou symbool voor alle first world feminists die - arme schapen! - niet weten hoe goed ze het hier wel hebben. We (ik reken mezelf tot de feministes) zijn neopuriteins, dominatrices, we hebben een historisch minderwaardigheidscomplex, we janken, we klagen, we willen rebelleren maar hebben geen reden daartoe (hebben we die ooit wel gehad?), we boren goede initiatieven rond drugstrafiek de grond in en we zijn nog hypocriet ook omdat we het niet eens zijn met de belachelijke heersende schoonheidsnormen maar wel de Cosmo lezen en onze bikinilijn willen laten waxen. Je vindt, kortom, dat we moeten stoppen met zagen. Want: onze zusters in het Midden-Oosten zijn een pak slechter af. Als er iemand reden tot klagen heeft, zijn zij het wel. Hier zijn we tenslotte al geëmancipeerd. Nu, ik heb nog enkele voorstellen in de lijn van jouw redenering die onze overheid een pak geld gaan besparen.

Om te beginnen kunnen we stoppen met ons diversiteitsbeleid. Iedereen kan immers zien dat we hier niet meer in het Amerika van 12 Years a Slave of het Zuid-Afrika van de apartheid zijn, niet? Al die mensen met een vreemde achternaam moeten stoppen met zagen dat ze geen huisvesting/job vinden.

In Oeganda worden homo's ter dood veroordeeld, dus hoeven we ons ook niet meer druk te maken om pietluttigheden als gay bashing en de afwezigheid van homo voetballers. De luchtvervuiling in Antwerpen komt niet in de buurt van de smog die ze in Shanghai inademen, dus laat ons vooral stoppen met daarover te klagen. De obesitas in de VS is een pak dramatischer, dus alle Belgische diëtistes kunnen met pensioen. De samenleving gaat er een stuk aangenamer op worden zonder al dat gekan.

Wel, ik ga niet stoppen met janken. Zolang er in België acht vrouwen per dag aangifte doen van verkrachting, stop ik niet met janken. Zolang er glazen plafonds bestaan en vrouwen zwaar ondervertegenwoordigd zijn in raden van bestuur, stop ik niet met janken. Zolang vrouwenbesnijdenis bestaat in dit land, stop ik niet met janken. Zolang Equal Pay Day in maart valt, stop ik niet met janken. Zolang een vrouw aan een pak meer uiterlijke criteria moet voldoen om het te maken, stop ik niet met janken. Zolang ik door sommige mannen word nagefloten alsof ik een hond ben, stop ik niet met janken. Zolang ik seksistische commentaar moet ervaren van mannen die zichzelf belangrijker wanen omdat ze man zijn, stop ik niet met janken.

Ik sluit af met een citaat van een begenadigd redenaar die deze week te gast was in ons land:

"I come here today to insist that we must never take for granted the progress that has been won here in Europe and advanced around the world, because the contest of ideas continues for your generation."

Aude Goovaerts

Meer lezersbrieven over dit onderwerp kan u vinden op onze website

Lezersbrief | Geachte professor Tilleman

Geachte professor Tilleman, beste Bernard, Graag wil ik u verzoeken mij hierbij een uitzonderlijke toelating te geven om het eerste jaar in de bachelor in de rechten integraal te hernemen. Ja, vorig academiejaar heb ik er niet veel van gebakken, maar er zijn m.i. verzachtende omstandigheden: ik kwam uit een GOK-school uit het Brusselse en was helemaal niet voorbereid op het hoger onderwijs, wist niet hoe de leerstof te verwerken en kon hoofd- en bijzaak niet van elkaar onderscheiden. Mijn goudvis, Igor, overleed ook op tragische wijze. Desondanks ben ik nog erg gemotiveerd om rechten te studeren, en met de ervaring van vorig jaar, samen met bijzondere studiebegeleiding, geloof ik beter te kunnen doen.

Hoogachtend,
Dit kan het excuus van iedere student zijn met een CSE lager dan 20%. Het excuus van de studenten die u er wil uitgooien tenzij ze bijzondere omstandigheden kunnen inroepen. Met een proeftijd van één jaar is dat dus bijzonder makkelijk. Welke meerwaarde biedt dit voorstel eigenlijk op de bestaande maatregelen ter bewaking van de studievoortgang? En is die uitsluiting iets permanent, of slechts voor één jaar zoals het geval is bij de blokkeringen op dit moment? Desgevallend heeft uw voorstel toch iets van verantwoordelijkheid doorschuiven naar uw collega-decanen en directeurs.

Ik ga niet betwisten dat het beperken van de feitelijke studieduur door het verhogen van de slaagkansen onderwijsprioriteit één is. Maar er moeten andere manieren zijn: meer en gerichtere studiebegeleiding, andere parameters in het leerkrediet, summer-schools. Want laat ons de stelling nog wat straffer maken: van een signifi-

cant deel van de <CSE 20'ers kunnen we de uitkomst al voorspellen bij de inschrijving door te kijken naar achtergrondkenmerken: vooropleiding, etniciteit, diploma ouders, ... Eigenlijk kan je net zo goed een selectie aan de poort invoeren, niet? Enkel nog de studenten binnenlaten waarvan we statistische zekerheid hebben dat ze binnen 3 jaar hun diploma gaan hebben. Of ja, laat ons genereus zijn en de teller op 4 jaar zetten.

Misschien is het naïef, maar het is mijn overtuiging dat de meerwaarde van ons excellent onderwijs het best tot uiting komt wanneer een student een diploma haalt ondanks de statistieken tegen te hebben. Zoiets vraagt flexibiliteit, de mogelijkheid om misstappen te maken. Studiebegeleiders kunnen beamen dat we het volle effect van een training pas zien in het erop volgende academiejaar. Laten we daarom de mogelijkheid bewaren waarbij iedere student de kans heeft te bewijzen dat hij zelfs uit het falen in het eerste jaar iets geleerd heeft. Een kans om te remediëren. Mislukt dat, gooi ze er dan maar uit. Maar dan zitten we in het bestaande kader. De vraag is ook of dit alternatief werkelijk het beoogde effect gaat bereiken zonder structurele maatregelen op een hoger niveau dan uw faculteit of deze universiteit.

Vincent Boulanger

Cultuur

GELETERDE MENSEN

De whisky maakt de auteur nog niet

Heel wat geletterde mensen verzamelden in 30CC/Wagehuys om Jeroen Olyslaegers en Joost Vandecasteele de literatuur te horen prediken. De hogepriesters van het woord bleken toch veeleer misdienaars te zijn: meer kwajongens dan grand old men, met meer zelfgenoegzaamheid dan ware overgave.

THIJS KEERSMAEKERS

Grote literaire ambitie van Jeroen Olyslaegers en Joost Vandecasteele bleef veeleer op de achtergrond. Ze waren in de eerste plaats gekomen om te vertellen, onze verbeelding aan het werk te zetten en de mens te fileren. Laat het woord het werk doen. Dat had zeker zijn verdienste: meermaals bleek dat literatuur voorlezen een meerwaarde kan bieden en dat het een nieuwe dimensie creëert die het woord verdiept. In plaats van te dobberen op de oppervlakte trokken Olyslaegers en Vandecasteele ons af en toe volledig kopje onder. Dat was dan

onze moraliteit in vraag, om er dan weer genadeloos op in te hakken. Vandecasteele slaagde er bijwijlen in ons te ontvoeren en dan met een soort Stockholmsyndroom op te zadelen.

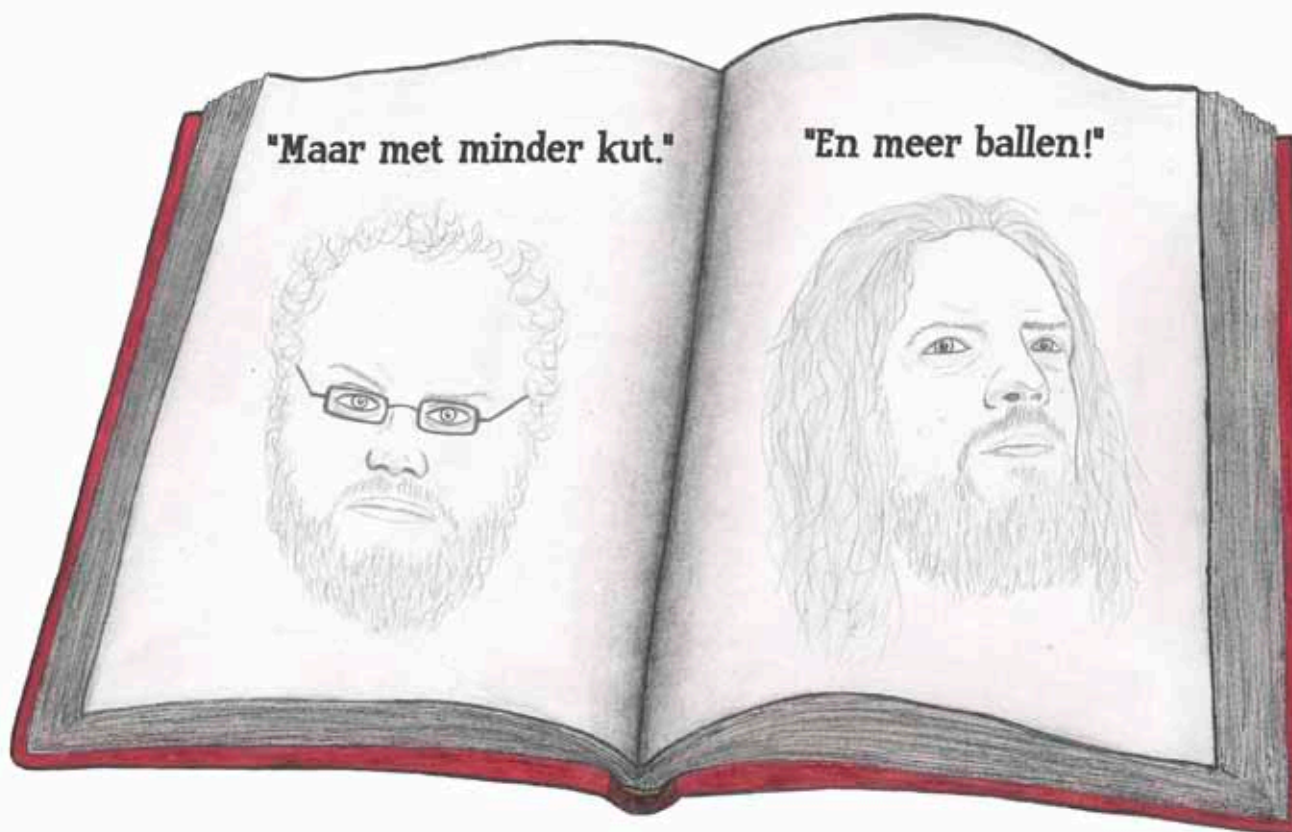
Flauwiteiten

Tot zover het goede nieuws. Op veel momenten schoot de voorstelling immers tekort. Wanneer de schrijvers aan het opbouwen waren naar een bepaald beeld, verloren ze al te vaak momentum door hun beschrijving te doorspekken met clichés of flauwigheden. Wanneer Vandecasteele de mens ontmaskerde als een product van de consumptiemaatschappij, gebeurde dat iets te relativerend: de satire kietelde wel, maar zonder echt scherp te zijn. Wanneer Olyslaegers een lsd-trip naar woorden vertaalde, slaagde hij er niet in het publiek mee in zijn roes te sleuren.

De heren stonden ook met een bijna irritante nonchalance op het podium. Ze de-

den geen enkele moeite om de voorstelling perfect te laten verlopen en hielden ruimte voor improvisatie, om in te spelen op elkaar. Jammer genoeg leverde dat veel meer zelfgenoegzaamheid dan eerlijkheid op. Ze voerden ook zelf iets te veel clichés op zonder ze te ontstijgen. Zo lapte Olyslaegers het rookverbod feestelijk aan zijn laars, en sloeg hij samen met Vandecasteele vrolijk de whisky aan. "Subsidies opslorpen," zo noemde Olyslaegers het. De auteur als rebel die onze regelnevelij ver voorbij is, *quoi*. Het bleek niet voldoende om echt te overtuigen als auteur en verteller. Daarvoor was hun literaire optreden gewoon niet goed genoeg. Ach, ergernis opwekken is ook een verdienste.

Verhalen voorgelezen zoals je moeder het vroeger deed.



Karolien Favoreel

De satire kietelde zonder echt scherp te zijn

ook de grootste verdienste van de avond en tevens een aangename vaststelling: literatuur op podium heeft een grote potentie.

In die zin pakten de twee schrijvers het ook goed aan. Het werd geen groots spektakel dat de aandacht afleidde van wat er ten gehore werd gebracht, maar een krachtig voorlezen van teksten waar de auteurs in geloofden. Olyslaegers evoceerde nu eens een intieme sfeer en stelde terloops

Poppenkast voor volwassenen

"In zijn stuk *Ubu Rex* confronteerde de Franse schrijver Alfred Jarry de burgerlijke theaterbezoeker met zijn decadente zelf," lezen we in het uitgebreide programmaboekje. Nou nou. Dat belooft. Wij keerden alvast voldaan en een beetje verward terug.

SAM RIJNDERS

Het universiteitsbrede gezelschap CampusToneel werd meer dan twintig jaar geleden door Jan De Vuyst opgericht. Diezelfde De Vuyst tekent voor de regie van *Ubu Rex*, en ontvangt het publiek in een ongedwongen sfeer. Theater kijken bij CampusToneel voelt als thuiskomen. Geen idee hoe het bij u thuis draait, maar enige nonchalance is ons huishouden alvast niet vreemd.

Op het podium keuvelen de muzikanten in strandkledij rustig verder. Zij zullen later trouwens uitgroeien tot een sterkhouder van dit stuk. Als een Grieks koor geven ze lustig commentaar.

Ubu Rex is een satirisch stuk dat dada ademt. Jarry strooit met verwijzingen naar

Shakespeare en andere grote auteurs in een koningsdrama waarin de decadente Papa Ubu de macht grijpt om vervolgens te vervallen in corruptie.

Lieven Peeraer vertolkt die Papa Ubu met een tomeloze energie. Peeraer werd vorig jaar nog bekroond tot Beste Acteur tijdens het Interfacultair Theaterfestival en valt ook nu weer op door zijn sterke mimiek en visueel spel. Af en toe onverstaanbaar wanneer hij uithaalt, maar dat vergeven we hem graag. De rest van de cast moet doorgaans trouwens niet onderdoen voor Peeraer.

Op dat visuele spel en die ongegeneerde overacting drijft de slapstick van *Ubu Rex*. Jammer voor de liefhebbers van natureel en gelaagd theater - waaronder ondergetekende - maar dit is satire. Goede satire, dat wel.

Bordkartonnen anus

De tweedimensionaliteit van de karakters vinden we op hilarische wijze terug in de geslaagde vormgeving. De Koelisse wordt een gigantische poppenkast, met onder andere een bordkartonnen anus waarin Papa Ubu de adel jaagt en tekstballonnen die gewerschoten evoceren.

Vreemd dan dat het decor ook vier houten bankjes beslaat. In de loop van het stuk worden ze multifunctioneel gebruikt, maar nooit echt nuttig. Hoe vlot de geredeerde machine van CampusToneel de decorwisselingen ook uitvoert, het blijven onnodige onderbrekingen.

Eigenlijk had CampusToneel best mogen ontsnappen aan de Koelisse. Het visuele karakter van een stuk als dit verleent zich perfect voor straattheater. De zaal voelt verstikkend, soms letterlijk door het grote en getalenteerde orkest waarmee de cast de vloer moet delen. Bij de belichting is het armoe troef en zijn donkere plekken legio: met enige *hindsight* kan men zich afvra-

gen waarin de meerwaarde van een zaal dan ligt.

Gelukkig zorgen de sterke vertolkingen, visuele stijl en het vlotte tempo ervoor dat we deze *défauts* graag vergeven. Campus-

Geen idee hoe het bij u thuis draait, maar enige nonchalance is ons huishouden alvast niet vreemd

Toneel mag met *Ubu Rex* misschien de Koelisse ontgroeid zijn, desalniettemin bleef het stuk meer dan overeind.

Cultuur

RECENSIE REENA RIOT

Rel in STUKcafé

In STUKcafé kon je vorige woensdagavond geen onbezeten stoel meer vinden. Iedereen was er, een Duvel Tripel Hop in de hand, lankmoedig aan het wachten op Reena Riot, de Gentse zangeres met het sneeuw witte haar en de fabelachtige stem.

DARIUSH JAVID MILANI (FOTO'S: KWONG GUENG TO)

Rond kwart na negen kwam Reena Riot het bescheiden podium van STUKcafé op, samen met haar muzikanten. Het eerste liedje liet niet lang op zich wachten en kreeg de zaal onmiddellijk stil en attent.

De verbazingwekkend variërende stem van Reena Riot, geboren als Naomi Sijmons, had de toeschouwers van in het begin in haar macht. Maar de muzikanten waren er eveneens voor rekenplichtig. De gevarieerde groep zorgde voor een bepaalde sfeer

die zeer aangenaam was en die aantoonde hoeveel de groep zich op haar gemak voelde en op het podium thuis hoorde.

Kleurrijk

Drummer Anton Foscez bracht een zeer kleurrijke tint aan het geheel door zijn extravagante bewegingen en zijn onafgebroken grijns. Naast hem stond bassist PJ Seaux die naast een voorbeeldige prestatie ook de echte nonchalante bassistenpose hield gedurende de gehele prestatie. Aan de andere kant van het podium stond gitarist Jan Myny die merkwaardig

De gevarieerde groep zorgde voor een zeer aangename sfeer zowel voor hen als voor het publiek

sterk aan de reïncarnatie van John Lennon deed denken. Niet enkel zijn warrige haren en onverzorgde baard zorgden hiervoor, ook zijn houding en manier van spelen brachten heel wat toeschouwers veertig jaar terug in de tijd.

Blues

Dat Naomi in de muziekwereld zou terechtkomen was zeer voorspelbaar. Als kind werd ze al omgeven door muziekinstrumenten en kreeg ze zelfs een mini Gibson van haar vader toen ze vijf jaar oud was. Wie Reena Riot al heeft horen spelen spot ook onmiddellijk de bluesinvloeden. Blues beluistert ze al sinds haar jonge jaren op de vinylplaten van haar ouders. Haar vader, Fons Sijmons, was zelf bassist in de Diestse punkgroep The Scabs. en was duidelijk een grote invloed.

Een geslaagd concert. Caféconcerten in STUK mogen er meer zijn.



RECENSIE JDX - A PUBLIC ENEMY Zelfs de meest rechtschape man moet kunnen eten

Mocht Hendrik Ibsen Een Vijand Van Het Volk vandaag schrijven, dan zou het klachten over verzuring en antipolitiek regenen. Noem het met enige kwade wil een ode aan het pragmatisme. In kunstencentrum STUK hernam tg STAN haar bewerking JDX - A Public Enemy.

SAM RIJNDERS

Geld breekt wet en idealen. Een boodschap die bekend in de oren klinkt nu burgers bloeden om banken te redden. De kathedraal van het kapitalisme is in Ibsens stuk geen bank, maar een kuuroord. Dokter Thomas Stockmann ontdekt dat het water van het lokale kuuroord vreselijk verontreinigd is. Lichtjes problematisch voor een trekpleister voor medische toeristen. Alsof uw lokale wellness plots in salmonella zwemt.

Een drama voor de gemeentekas, en dus ook voor burgemeester Peter Stockmann, broer van. De progressieve pers en machtige middenstand en geheelonthoudersbond keren hun kar, wanneer die dreigt de belastingen te verhogen. De brave dokter is niet langer de held, maar wordt gebrandmerkt als vijand van het volk.

Het is een einde dat geen einde is

Met haar bewerking *JDX - A Public Enemy* wil het toneelgezelschap tg STAN ons *last minute* een geweten schoppen nu de verkiezingen met rasse schreden naderen. Het gezelschap herneemt hiermee een voorstelling uit 1993 die in het collectieve geheugen van theaterminnend Vlaanderen gegrift staat.

Pastiche

Met een souffleur die de regieaanwijzingen brengt, vier acteurs die alle rollen vertolken en een vierde wand waar nauwelijks wat van rest, ademt dit stuk de meta-hype die het theater toen overspoelde. Wat in de jaren negentig werkte, werkt vandaag nog steeds, zo blijkt. De afstand die acteurs en souffleur nemen van de tekst, wordt opgevuld met ironie. Damiaan De Schrijver, ooit nog bordeeluitbater in *De Ronde*, Sara De Roo, Jolente Keersmaeker en Frank Vercruyssen racen doorheen de tekst en de personages, zonder hun publiek te verliezen in de chaos.

Hoogtepunt is de volksvergadering na de pauze. Zaallicht floept genadeloos aan en de sprekers richten zich rechtstreeks tot het publiek. Wanneer de dorpsnotabelen de burgemeester tot voorzitter van de vergadering bombarderen en die prompt de dokter de mond snoert, zitten wij letterlijk in de zaal.

De pauze in kwestie duurt trouwens welgeteld zes minuten. "De moeite niet om de zaal te verlaten," weten de acteurs, om ons vervolgens uit te nodigen om een glaasje op het podium te nuttigen. Pastiche van een pauze.

Het stuk eindigt in mineur. De dokter en zijn gezin zijn hun werk kwijt. Hun ruiten zijn verbrijzeld, alle bruggen verbrand. Toch blijft hij vechten, besluit Stockmann. Het is een einde dat geen einde is. Je hoopt op een compromisloze overwinning voor onze witte ridder. Desnoods geeft hij toe aan het grootkapitaal. Nu lijkt het verhaal niet af. De strijd tussen geld en geluk niet voorbij. Misschien is dat de ware boodschap waarmee tg STAN ons huiswaarts wil sturen.

— Nieuwe Veto iPad App —

Met de steun van

twipe DIGITAL PUBLISHING

dS De Standaard



Menu v/d week 31 - 4/4/2014


<http://www.alma.be>

A1 = alleen Alma 1


A2 = alleen Alma 2




A3 = alleen Alma 3

 = vegetarisch


maandag

Blinde vink met groentenbouquetiere	€ 5.30
Koninginnenhapje	€ 4.10
Provencaals stoofpotje	€ 3.10
Quornfilets met paprikamix	€ 5.80 



dinsdag

Hamburger met prei in roomsaus	€ 3.10
Kaasgroenteschijf met courgette en wortelblokjes	€ 5.30 
Spaghetti bolognese groot (A1, A2, A3 enkel middagmenu)	€ 4.10
Big Alma hamburger met slaatje (A3, enkel avondmenu)	€ 4.10
Kalkoenstoverij met patersbier, groentemengeling en denappeltjes	€ 5.80 A1+ A3


woensdag

Kalkoensteak met witte kool in room en spekjes	€ 3,10
Stoofvlees op z'n Vlaams	€ 5,30
Vegetarische loempia met Indische saus en groentenrijst	€ 4,10 
Verse visfilet met pantuasaus en vichywortelen	€ 5,80
Mixed grill (A3, enkel avondmenu)	€ 5,80

donderdag

Kippenlapje met Orloffsaus en boontjes	€ 5.30
Preitaartje met slaatje	A1+A2 € 5.30 
Spaghetti bolognese groot	A1+A3 € 4.10
Spaghetti bolognese klein	A1 € 3.10
Pita met looksaus en slaatje (A3, enkel avondmenu)	€ 5,30
Spaghetti bolognese veggie klein	A3 € 3,10 
Beenham met provencaalse saus (A1, A3 enkel middagmenu)	€ 4,10

vrijdag

Kaaskroketjes met Tirolse saus en erwten	A1+A3 € 3.10
Koninginnenhapje	A1+A3 € 4.10
Omelet natuur spinazie in room en rissoléeapatjes	A1+A3 € 5.30 
Steak met rode wijnsaus en forestieregroenten	A1+A3 € 5.80

Alma wijzigt haar openingsuren vanaf de paasvakantie tot en met de blokperiode.

Voor meer info, kijk op de website www.alma.be

*One man's trash is
another man's treasure!*



Inzameling en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!



de kringwinkel



SPIT

Ijzermolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

DE GOEDKOOPSTE FUIFZAAL VAN LEUVEN



ALBATROS

Brusselsestraat 15

€ 355 per avond
€ 250 tijdens het weekend

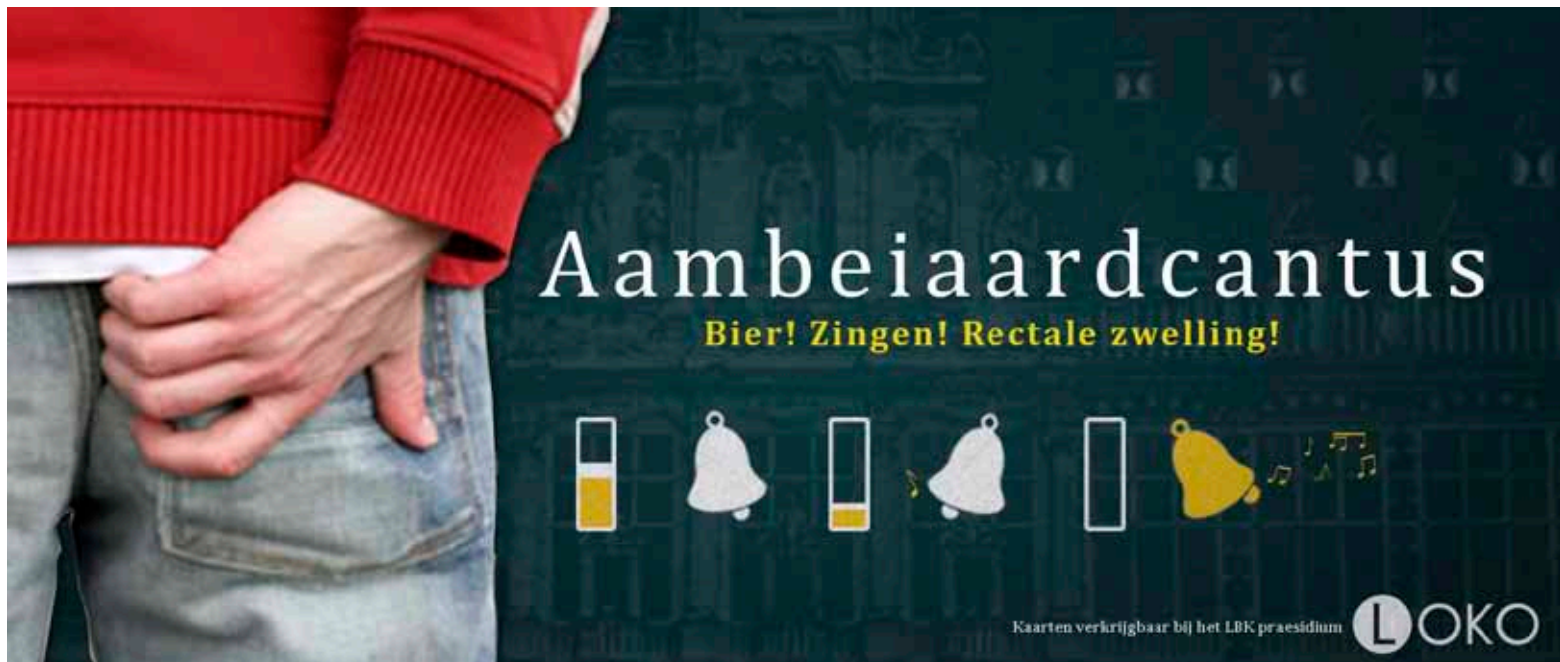
Kringen aangesloten bij LOKO of OSR/OKER krijgen 105 euro korting.

Bij elke vierde fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal **gratis**. En dat geldt ook als je het **vatenrecord** breekt!

Reservaties en inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be !

KULEUGEN

Satirische rubriek



LBK'ers staan nu ook droog in eigen fakbar

De leden van LBK, de studentenkring van de bio-ingenieurs, voelen zich weer eens in de kou gezet door hun eigen presidium. Vanaf nu is een derde van het bier in hun fakbar Gnorgl namelijk gereserveerd voor de leden van dat presidium.

LASPER VAN JOY

Na het incident naar aanleiding van de beiaardcantus, waarbij het LBK-presidium een groot deel van de beschikbare tickets voor zichzelf hield, is dit weeral een kaakslag voor trouwe kringleden. Een anonieme LBK'er getuigt: "Gisteren bestelde ik in de Gnorgl zoals altijd een pintje. Een van de presidiumleden was er echter als de kippen bij om mijn bier voor mijn neus leeg te drinken. We weten dat hij graag het haantje-de-voorst uithangt, maar deze keer was zijn gedrag echt boers."

Preses Vannes Aan Heynde, lacht enkel schaaapachtig als we hem met de feiten confronteren. "Als presidium moesten we de koe bij de horens vatten als we niet droog wilden komen te staan," zegt hij. "We zijn met 170 man, dus het is sowieso al niet gemakkelijk. Als er iemand dat bier verdient, zijn het die mensen die zich al jaren inzetten voor LBK." De leden van Aan Heyndes kring blijven echter bij hun standpunt: "Het is boerenbedrog. We laten ons niet als makke lammetjes naar de slachtbank leiden."



Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 40 - Nummer 20
Maandag 31 maart 2014

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:

Jens "Meg White" Cardinaels

Redactiesecretaris & V.U.:

Frank "Bob Peeters" Pietermaat
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Eva "Tim Henman" Schalbroeck, Quinten "Jérôme Efont Nzolo" Evens, Korneel "Christian Bale" De Schamp, Ernest "Penelope Cruz" De Klerk, Karolien "Jimmy Fallon" Wilmots

Schrijvers:

Pieter "Frank Vandenbroucke zaliger" Rombouts, Paul-Emmanuel Demeyere, Sam "David Mitchell" Rijnders, Nele Hiele, Mélanie "Laura Pausini" Claeys, Hanne "Olivier Adam" Van

Espen, Kaat Raymaekers, Sien "Joaquin Phoenix" Vanlommel, Dariush "James Blunt" Javid Milani, Thijs "Allesandro Del Piero" Keersmaekers, Jasper "Marco Roelofs" Van Loy

Fotografen:

Kwong Gueng "Edgar Wright" To, Caroline Van Rhee, Andrew Snowball, Simon "Leonardo Dicaprio" Leclercq

Tekenaars:

Simon "Orkaan Tracy" Englebert, Karolien "Amy Adams" Favoreel, Jeroen "Guy-Manuel de Homem-Christo" Baert

Dtp:

Jens Cardinaels, Frank Pietermaat

Eindredactie:

Frank Pietermaat, Jens Cardinaels, Hanne Van Espen, Quinten Evens

IT:

Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:

Alfaset cvba - Lindsay "Alyson Hannigan" De Decker
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66
Drukkerij:
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 11 euro Overschrijvingen op rekening-

nummer:

001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, favoriete persoon geboren in 1974) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Intergalactic Lovers

“Iedereen in de band is prettig gestoord”

Intergalactic Lovers bracht een kleine twee maanden geleden zijn nieuwe album uit. Ze trekken doorheen België, Nederland en Duitsland om de plaat voor te stellen. Net voor hun optreden in Het Depot vorige week donderdag, maakten zangeres Lara Chedraoui en bassist Raf De Mey tijd voor een praatje.

SIEN VANLOMMEL

Jullie nieuwe plaat heet *Little Heavy Burdens*. Waarnaar verwijst dat?

Chedraoui: «Raf heeft de titel gekozen!»

De Mey: «Het zoeken naar een titel is redelijk organisch gelopen. Wij zeggen niet op voorhand: “Dit is de titel, daarrond gaan we wat teksten schrijven.” De teksten zijn grotendeels hersenspinsels van Lara die dan altijd wel ergens over dingen gaan waarbij er iets fout gaat. Het zijn dingen die iedereen tegenkomt en die heel erg lijken op de moment zelf, maar uiteindelijk gaat het om kleine alledaagse pijn die voorbij gaat.»

Was het ontwikkelingsproces van deze plaat anders dan die van jullie vorige (debuut)plaat?

Chedraoui: «Er is een enorm verschil in tijd. Aan de vorige plaat hebben we verspreid over twee jaar gewerkt. Deze plaat werd gemaakt tussen onze optredens door.»

De Mey: «Het was beter gepland deze keer. De vorige plaat is begonnen met een demo die dan met stukken en beetjes is uitgebreid en veranderd. Terwijl we nu duidelijk wisten met welke nummers we onze plaat wilden maken. We hebben ook bewuster nagedacht over de titel en de hoes. Ik vind dat het meer een coherent geheel is.»

Stress

Was er geen grote druk om het succes van jullie eerste plaat te evenaren?

Chedraoui: «Ja, ik had daar veel last van. Veel mensen zeiden

na onze eerste plaat: “Dat doe je niet nog een keer. Je hebt gewoon *chance* gehad.” Toen kreeg ik schrik dat het ook zo zou zijn. De jongens waren daar veel rustiger mee. Zij hadden ook veel meer inspiratie, terwijl ik blokkeerde van de stress. Gelukkig ging dat wel weg. Als mensen de eerste plaat beter zouden vinden, dan moeten ze die maar opzetten. Ik vind het namelijk jammer als je van artiesten een nieuwe plaat hoort, die dan uiteindelijk hetzelfde klinkt als de eerste. Ik heb liever dat je een plaat hebt waarbij je ziet dat de groep ook met andere dingen bezig is.»

De Mey: «Er is ook een verschil tussen zelf tevreden zijn met wat je gemaakt hebt en er succes mee hebben. Ik heb me nooit zorgen gemaakt om weer iets te kunnen maken dat we zelf goed vinden. Het kan altijd een flop worden, maar daar zou ik geen probleem mee hebben.»

Hecht je dan ook geen belang aan recensies?

De Mey: «Natuurlijk is dat belangrijk. Mochten ze slecht zijn geweest, zou ik het erg vinden. Maar ik zou het kunnen aanvaarden, want ik vind de plaat zelf goed.»

Snurken

Lara, valt het mee om als enige meisje tussen zoveel jongens te zitten?

Chedraoui: «Ja! Mijn vriendinnen vragen mij vaak of ik op tour een eigen kamer krijg. Maar dat is dus niet zo. Wij slapen samen op

een zaal en wij slapen allemaal weinig omdat bepaalde mensen heel erg snurken.»

De Mey: «Je bent ook niet een typisch meisje. Je trekt je er niet zoveel van aan denk ik. Het is niet dat je de hele tijd met je poederdoos bezig bent (*lacht*).»

Chedraoui: «Klopt. Ik kan wel eens van die momenten hebben dat ik overdreven dramatisch of heel emotioneel ben. En dan zit

zijn, wij zijn evengoed in staat tot zulke dingen.»

Chedraoui: «Inderdaad! En dat maakt wel veel goed. Iedereen in de band is prettig gestoord. De ene is bijvoorbeeld extreem ordelijk, de andere extreem chaotisch. Zo vullen wij elkaar perfect aan.»

Jullie schrijven jullie liedjes allemaal samen. Is het dan niet moeilijk om overeen te komen?

Chedraoui: «Jazeker. Maar het is ook interessant. Aan onze liedjes wordt gesleuteld tot iedereen het goed vindt. Het is denk ik ook daarom dat onze muziek nooit hetzelfde klinkt. De nummers die we maken hangen altijd samen met de gemoedstoestand van iedereen op dat moment. We proberen elkaar tegemoet te komen. Ik vind dat een heel leuke manier van muziek schrijven. Het is niet de snelste, maar wel een van de beste.»

Binnenkort komt de festivalzomer eraan. Spelen jullie graag op festivals?

Chedraoui: «Het leuke aan een festival is dat het buiten is. Maar ik kan me ook perfect zomers voelen in een zaal binnen. Ik zou niet kunnen kiezen tussen de twee. Als wij met zijn allen op een podium staan en plezier kunnen maken,

dan mogen ze mij zelfs in het donkerste hol steken.»

«Het publiek is soms wel minder dankbaar op een festival, want ze komen niet per se voor ons. Maar als er op een festival een hele tent volledig meegaat, is dat zalig. Soms zegt men dat we beter in een tent spelen...»

«Maar voor mij is een tent spelen eigenlijk hetzelfde als in open lucht.»

De Mey: «Ja het is niet dat wij intieme kerstmuziek maken hé.»

Chedraoui: «Chance!»

Nightliner

Wat is jullie grootste droom om als groep te bereiken?

De Mey: «Binnen twintig jaar nog steeds een groep zijn.»

Chedraoui: «Ja dat zeker. Maar nu spelen wij bijvoorbeeld in Duitsland en in Nederland en binnenkort ook in Frankrijk, ook al verdienen we daarmee niets. We doen het om promo te maken. Mijn grootste droom is dat we Europa kunnen platspelen bij wijze van spreken en dat niemand financieel in het rood zit. Dan wil ik ook mijn rijbewijs halen voor zo'n nightliner! Hoe cool zou het zijn dat ik gewoon aan hun deur zou kunnen staan en zeggen: “Kom jongens, we vertrekken!”»

“Het is niet dat wij intieme kerstmuziek maken, hé”

RAF DE MEY, BASSIST

je daar met vijf mannen die kijken van: “Huh?” Maar anderzijds zitten er ook wel heel emotionele mannen in de band...»

De Mey: «Ik wilde het net zeggen! Laat ons niet te seksistisch



“Mijn grootste droom is dat we Europa kunnen platspelen en dat niemand financieel in het rood zit. Dan wil ik ook mijn rijbewijs halen voor een nightliner”

LARA CHEDRAOUI, ZANGERES